

Ανθολόγιο κειμένων

Μαΐου-Ιουνίου-Ιουλίου
2021

Τεύχος 5ο

Πρωτοβουλία Αναρχικών
Αγίων Αναργύρων-Καματερού

Περιεχόμενα

Προλογικό σημείωμα6

I. Επικαιρότητα

- ◆ Ζήτω η εργατική πρωτομαγιά – Κάτω τα χέρια από το 8ωρο.....25
- ◆ Πάλι θα τους ψηφίσεις;.....33

II. Εργασιακά

- ◆ Στήριξη της διαδήλωσης έξω από τα γραφεία του ομίλου Βαξεβάνη.....40
- ◆ Για τους 5 νεκρούς εργάτες στη ΔΕΗ.....44
- ◆ Ανακοίνωση για το αντεργατικό νομοσχέδιο και την απεργία της 10ης Ιουνίου.....49
- ◆ Ανταπόκριση από την απεργία της 10/6 και την συμπλοκή με το μπλοκ του ΣΥΡΙΖΑ.....53

- ◆ 16/6 Συγκέντρωση στο Σύνταγμα ενάντια στο αντεργατικό νομοσχέδιο.....59

III. Τοπικά ζητήματα

- ◆ Για την έξωση οικογένειας προσφύγων από διαμέρισμα στο Ίλιον.....64

5ο τεύχος Ανθολογίου της Πρωτοβουλίας Αναρχικών Αγίων Αναργύρων/ Καματερού. Στο έντυπο περιέχονται κείμενα, αφίσες και φωτογραφίες παρεμβάσεων του πολιτικού μας πυρήνα από τους μήνες Μάιο, Ιούνιο, Ιούλιο.

Ιστότοπος: protaanka.espivblogs.net

Επικοινωνία: protaanka@espiv.net

Προλογικό σημείωμα

Σύμφωνα με θεωρίες προερχόμενες από τον χώρο των αστικών κοινωνικών επιστημών, η εργατική τάξη έπαψε να υφίσταται ως τάξη επαναστατική, είτε γιατί αφομοιώθηκε (βλ. «θεσμοποίηση της εργατικής τάξης») είτε γιατί η «αυτοματοποίηση» και η ανάδυση νέων μορφών απασχόλησης κατατείνουν στον αφανισμό της. Όσον αφορά το πρώτο σκέλος, ορισμένοι θεωρητικοί της αστικής κοινωνιολογίας υποστηρίζουν πως η ταξική πάλη δεν υφίσταται πλέον στις σύγχρονες κοινωνίες, αρνούμενοι συγχρόνως την ίδια την ύπαρξη του ταξικού χαρακτήρα του καπιταλισμού, καθώς αυτά τα χαρακτηριστικά, κατά την άποψη τους, αντιστοιχούν στα πρώτα στάδια ανάπτυξης του βιομηχανικού καπιταλισμού και έχουν ανατραπεί από τις εξελίξεις των προηγούμενων αιώνων. Αυτές οι θεωρήσεις, πέρα από τον παραπλανητικό τους χαρακτήρα και την προσπάθεια συγκάλυψης των δομικών ανισοτήτων του καπιταλισμού που εκπηγάζουν από την ταξική θέση εξάρτησης στην οποία βρίσκονται οι εργαζόμενοι μέσα στην παραγωγή, επιχειρούν να αμφισβητήσουν την δυνατότητα για έναν επαναστατικό μετασχηματισμό μέσα από την ανατροπή της καπιταλιστικής κοινωνίας. Τα αίτια αυτής της αμφισβήτησης τοποθετούνται εκτός των άλλων στην θεωρία για την “θεσμοποίηση της εργατικής τάξης”, σύμφωνα με την οποία οι εργάτες αφομοιώθηκαν στο καπιταλιστικό σύστημα μέσω μια σειράς παραχωρήσεων ατομικών και πολιτικών δικαιωμάτων καθώς και της παραχώρησης της θεσμικής δυνατότητας να “διαπραγματευτούν” μέσω των συλλογικών τους σχηματισμών για την βελτίωση της θέσης τους.

Ωστόσο, η θεωρία για την “θεσμοποίηση της εργατικής τάξης” είναι αδύναμη τόσο ως προς τον τρόπο με το οποίο περιγράφεται ότι συντελείται όσο και ως προς τα φερόμενα ως αποτελέσματα της, πάνω σε αντικειμενικούς παράγοντες που καθορίζουν τους όρους ύπαρξης αλλά και τους αναγκαίους όρους για την ανατροπή των υφιστάμενων καπιταλιστικών παραγωγικών σχέσεων. Καταρχήν, αποσιωπάται το γεγονός πως οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να αποτελέσουν “ισότιμους διαπραγματευτές” ως προς την διεκδίκηση των ταξικών τους συμφερόντων απέναντι στους κεφαλαιοκράτες λόγω της ταξικής τους θέσης και της εξάρτησης της ύπαρξης τους από την εκβιαστική συνθήκη της μισθωτής εργασίας. Επιπλέον, οι προσπάθειες εφαρμογής από κατά βάση σοσιαλδημοκρατικά αστικά κόμματα του “κράτους πρόνοιας” καθώς και οι προσπάθειες τους να αφομοιώσουν τους εργατικούς αγώνες, ιστορικά επ’ ουδενι δεν οδήγησαν σε κάποιου είδους απεξάρτηση των εργαζομένων από την ταξική καπιταλιστική τυραννία. Αντίθετα, η ενσωμάτωση των εργατικών διεκδικήσεων και αγώνων από το κράτος και τον γραφειοκρατικό συνδικαλισμό οδήγησε σε μια άνευ όρων και προς όφελος του κεφαλαίου συνθηκολόγηση προκαλώντας την υποχώρηση των ριζοσπαστικών εργατικών κινημάτων και αποτελώντας σημαίες ήττας. Μιας ήττας εγκλωβισμένης στον ρεφορμισμό και στους ταξικούς συμβιβασμούς, που αναπότρεπτα βάζει φραγμούς στον αγώνα για μια πραγματική απελευθέρωση από την κυριαρχία του κράτους και του κεφαλαίου. Μια απελευθέρωση που μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο επαναστατικά.

Οι εργατικές κατακτήσεις που κερδήθηκαν μέσα στο πέρασμα των αιώνων αποτέλεσαν το απότοκο μιας οξείας ταξικής διαμάχης και σκληρών αγώνων από την πλευρά των εργατών απέναντι σε εργοδότες και κράτος και όχι το

προϊόν της “προόδου” του καπιταλισμού ή ενός διακανονισμού μεταξύ συνεταιίρων. Η ισχύ ή η κατάργηση αυτών των κεκτημένων εξαρτάται άμεσα από τον συσχετισμό δυνάμεων που διαμορφώνεται και το επίπεδο της ταξικής πάλης καθώς και την ιδιαίτερη φάση της καπιταλιστικής ανάπτυξης. Σε εποχές οπισθοχώρησης των κοινωνικών και ταξικών αγώνων, όπως αυτή που διανύουμε μέσα στο περιβάλλον της οικονομικής κρίσης, τα εργατικά κεκτημένα, υπό την μορφή των νομικών παραχωρήσεων που αναγκάστηκαν το κράτος και το κεφάλαιο να κάνουν στο παρελθόν είναι λογικό και επόμενο να αμφισβητούνται ή και να καταλύονται μερικώς ή πλήρως.

Τρανή απόδειξη για το παραπάνω σε ό,τι αφορά τα ελλαδικά δεδομένα αποτελεί το ψηφισθέν στις 16 Ιουνίου αντεργατικό νομοσχέδιο το οποίο ήρθε για να καταργήσει και να αποτελειώσει εργατικά κεκτημένα αιώνων, όπως το 8ωρο, η Κυριακάτικη αργία, το δικαίωμα στην απεργία και την συνδικαλιστική δράση. Όλα αυτά είχαν τεθεί υπό αμφισβήτηση και από τους προγενέστερους μνημονιακούς νόμους και ιδιαίτερα την περίοδο διακυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ και πλέον δέχονται τις τελευταίες χαριστικές βολές. Η τυπική κατάργηση του 8ωρου και οι άλλες ρυθμίσεις που επικυρώθηκαν στο νομοσχέδιο της 16ης Ιουνίου, φέρνουν ξανά στο προσκήνιο την θέση της εργατικής τάξης στον σύγχρονο κόσμο. Ζητήματα που αφορούν τον ταξικό καθορισμό αλλά και την φύση της εργατικής τάξης ως επαναστατικού υποκειμένου επανέρχονται και ανατροφοδοτούν τις «κλασικές θεωρίες», αφού η μεταμοντέρνα επίθεση διαψεύδεται υπό το φως των εξελίξεων και των χτυπημάτων στην εργασία που μας επιστρέφουν αιώνες πίσω.

Αυτό το τεράστιο πισωγύρισμα όσον αφορά τις συνθήκες εργασίας, έρχεται να αποτελέσει μια ακλόνητη ισχυρή διάψευση στην πράξη των αστικών και μεταμοντέρνων θεωριών που μιλούσαν για το “τέλος της ιστορίας” και το “τέλος της εργατικής τάξης”. Οι θεωρίες για την επιτυχία του καπιταλιστικού συστήματος και την ευημερία που θα προσέφερε καθώς και τον θρίαμβο του νεοφιλελευθερισμού κατέρρευσαν σαν τραπουλόχαρτα με την εκδήλωση της βαθιάς καπιταλιστικής κρίσης και τα δομικά αδιέξοδα του συστήματος που αυτή ανέδειξε και για τα οποία δεν έχει βρεθεί ικανή λύση για το προσπέρασμα τους. Την ίδια στιγμή, το υποκείμενο εκμετάλλευσης επ’ ουδενί δεν έχει μεταποπιστεί, αλλά παραμένει το ίδιο: η τάξη των εργαζομένων. Το βάθεμα της ταξικής εκμετάλλευσης, η προλεταριοποίηση όλων και περισσότερων ατόμων από τα μικρομεσαία κοινωνικά στρώματα λόγω των συνθηκών της κρίσης καθώς και η προσπάθεια κατάργησης κάθε νομικής προστασίας των εργατών διαψεύδουν θεωρίες που αναφέρονταν είτε στην εξαφάνιση της εργατικής τάξης λόγω της εμφάνισης νέων μορφών απασχόλησης είτε στην ενσωμάτωση και την “θεσμοποίηση” της.

Όπως αναφέρθηκε παραπάνω, το “τέλος της εργατικής τάξης” επιχειρείται να δικαιωθεί και να αιτιολογηθεί από ορισμένες θεωρητικές προσεγγίσεις με βάση την ανάδυση νέων μορφών απασχόλησης καθώς και με την εισχώρηση των νέων τεχνολογιών και της αυτοματοποίησης στην παραγωγική διαδικασία. Η ραγδαία εξέλιξη της τεχνολογίας και η είσοδος της αυτοματοποίησης, της ψηφιακής τεχνολογίας και της ρομποτικής στην παραγωγική διαδικασία έχουν οδηγήσει στο συμπέρασμα πως με την ταχεία ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων (βλ. μηχανών) η ανθρώπινη εργασία δεν θα είναι πλέον απαραίτητη, θα υπαχθεί στις μηχανές έως ότου

νομοτελειακά θα εκλείψει φέρνοντας το “τέλος της εργατικής τάξης”, έναν κόσμο “χωρίς εργαζομένους”. Μια πρώτη προβληματική αυτών των θεωριών είναι πως μέσα από τον τεχνολογικό ντετερμινισμό που προβάλλουν, περιορίζονται μόνο στο τεχνικό μέρος της παραγωγής, αφήνοντας στην άκρη τις παραγωγικές σχέσεις, τον ρόλο της εργατικής τάξης και παραβλέποντας την εξάρτηση της ύπαρξης των νέων τεχνολογιών από τους κανόνες του καπιταλιστικού συστήματος παραγωγής.

Αυτό που περιγράφουν δεν είναι το καπιταλιστικό σύστημα αλλά κάτι “νέο” το οποίο αδυνατούν να προσδιορίσουν με επάρκεια και κάτι τέτοιο είναι και πρακτικά αδύνατο. Από την εμφάνιση των ταξικών κοινωνιών μέχρι και σήμερα αλλαγή του τρόπου παραγωγής (ανεξάρτητα από τις φάσεις τις οποίες διέρχεται και την εσωτερική του εξέλιξη) σημαίνει ανατροπή ενός ολόκληρου κοινωνικού σχηματισμού και είναι μια μεταβολή επαναστατική στην οποία επιδρούν πλήθος δυνάμεων συναρτώμενων και παραγόμενων από την εξέλιξη της ταξικής πάλης. Το καπιταλιστικό σύστημα δεν μπορεί να ανατραπεί από την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων η οποία από μόνη της δεν τροποποιεί τις υφιστάμενες κοινωνικές και ταξικές σχέσεις ούτε και αποτελεί προσδιοριστικό παράγοντα καθορισμού του τρόπου παραγωγής.

Οι αλλαγές στο τεχνικό μέρος της παραγωγής αντανακλώνται στις μορφές της εργασίας εντούτοις δεν μεταμορφώνουν επ’ ουδενί την φύση της εργασίας. Αν κάτι αλλάζει και εξελίσσεται ως απόρροια της τεχνολογικής εξέλιξης αυτό είναι η σύνθεση της εργατικής τάξης η οποία δεν συρρικνώνεται αλλά διογκώνεται (η τεχνολογική εξέλιξη μέσα στον καπιταλισμό δεν είναι ουδέτερη διαδικασία) όχι όμως η ύπαρξη της και η θέση της στον κόσμο. Από

επαναστατική και ιστορική σκοπιά δεν αλλάζει και ο προσδιορισμός του υποκειμένου ανατροπής.

Ως προς το επαναστατικό υποκείμενο η θέση των αναρχικών ήταν πάντα ρητή: η κοινωνική επανάσταση δεν μπορεί να είναι έργο ούτε μιας αποκομμένης διανοητικής ελίτ, ούτε μιας σέκτας πολιτικών επαναστατών, αλλά έργο της ίδιας της εργατικής τάξης και των επαναστατημένων λαϊκών μαζών. Όπως γράφουμε στο καταστατικό μας: “αναγνωρίζοντας τις ιστορικές συνθήκες μέσα στις οποίες γεννήθηκε ο αναρχισμός ως επαναστατική κοσμοθεωρία, δεν μπορούμε να τον αποκόψουμε από την ταξική του βάση. Δεν απευθυνόμαστε σε αφηρημένα υποκείμενα ούτε πρεσβεύουμε έναν γενικόλογο ανθρωπισμό. Εργαζόμαστε για την χειραφέτηση και την απελευθέρωση της εργατικής τάξης, η απελευθέρωση της οποίας θα σημάνει και την απελευθέρωση ολόκληρης της κοινωνίας.”

Απόψεις που τοποθετούν στην θέση του επαναστατικού υποκειμένου το πολιτικό κίνημα παραμερίζοντας τον ταξικό χαρακτήρα της επαναστατικής πάλης μας βρίσκουν αντίθετους. Δεν είναι οι αναρχικοί το υποκείμενο που συγκροτείται σε επαναστατικό κίνημα εκπροσωπώντας τον λαό και την εργατική τάξη, ούτε το επαναστατικό υποκείμενο προσδιορίζεται αποκλειστικά πολιτικά. Άλλωστε η πρωτοκαθεδρία μιας μπλανκιστικού τύπου επαναστατικής πολιτικής πρωτοπορίας που επαναστατεί από μόνη της στο όνομα του λαού θα σήμαινε αυτόματα και ότι ο επαναστατικός στόχος αυτής της κοινωνικά ξεκομμένης πρωτοπορίας είναι η κατάκτηση της πολιτικής εξουσίας κάτι που και ιστορικά έχει αποδειχθεί πως δεν οδηγεί στην αταξική κοινωνία αλλά σε νέους ταξικούς σχηματισμούς.

Αν ο στόχος μιας Επανάστασης είναι η χειραφέτηση του κόσμου της εργασίας και η απελευθέρωση συνολικά της κοινωνίας απ' την ιεραρχική της διάρθρωση και το κράτος-δυνάστη τότε αντίστοιχα οι φορείς της επανάστασης δεν μπορούν να βρίσκονται σε μια αυτόνομη διαδρομή απ' τις κοινωνικές διεργασίες και την αναγκαιότητα η εργατική τάξη να οργανωθεί αυτοτελώς, ελευθεριακά και αποδεσμευμένα από επίδοξους ηγεμόνες πέρα απ' την πολιτική οργάνωση. Παίρνοντας αυτό ως βάση προκύπτει ως αναγκαιότητα ένας πιο σαφής καθορισμός του επαναστατικού υποκειμένου και της σχέσης του με το πολιτικό υποκείμενο του επαναστατικού κινήματος (τον αναρχισμό και την ειδική αναρχική οργάνωση), που δεν είναι αποκομμένο αλλά σάρκα από την σάρκα της εργατικής τάξης και των λαϊκών μαζών.

Το υποκείμενο αυτό όπως προείπαμε είναι η εργατική τάξη. Μέσα στο κεφαλαιοκρατικό σύστημα και τον εθνοκρατικό σχηματισμό, το επαναστατικό υποκείμενο ανατροπής του υφιστάμενου κρατικού-καπιταλιστικού συστήματος δεν μπορεί να είναι άλλο αν προτάσσουμε μια επανάσταση που θα καταργήσει τις τάξεις. Στην εργατική τάξη ανήκει το σύνολο των εργαζομένων ανδρών και γυναικών που πουλούν την εργατική τους δύναμη και μέσα απ' αυτήν παράγεται αξία και κεφάλαιο. Ο τρόπος καθορισμού της και η σύνθεση της σήμερα χρήζει ξεχωριστής ανάλυσης και μελέτης ώστε να αποφύγουμε απλοϊκά σχήματα και πρόχειρους ορισμούς.

Λόγω των συνθηκών της υλικής της ύπαρξης και των αναγκών της που καταπιέζονται και ποδοπατιούνται μέσα στο ισχύον σύστημα, η εργατική τάξη έχει ιστορικό συμφέρον να ανατρέψει το σύστημα. Η οικονομική και κοινωνική θέση της, είναι αυτή που δημιουργεί και παρακινεί

το ένστικτο και το πάθος των εκμεταλλευομένων ανθρώπων για να αγωνιστούν και να απελευθερωθούν από τα δεσμά τους. Την θέση της στον κόσμο η εργατική τάξη την κληρονομεί απ' τον προηγούμενο φεουδαρχικό κοινωνικό σχηματισμό και η επαναστατική της θέση είναι αντικειμενική και αιτιακά καθορισμένη. Η εργατική τάξη όντας αυτή που παράγει το κεφάλαιο καθώς τα μέσα παραγωγής δεν μπορούν να παράξουν τίποτα από μόνα τους, είναι κι αυτή που θα το καταστρέψει αποτελώντας τον τελευταίο εκπρόσωπο της ταξικής πάλης.

Στο παραπάνω ο “μυημένος/η” ή δικαιολογημένα καχύποπτος/η αναγνώστης ασφαλώς συναντά μια αιτιοκρατική προσέγγιση που εφόσον την αναγνωρίζουμε θα πρέπει και να την απεμπλέξουμε από την μεταφυσική μαρξιστική τελεολογία όχι για να μην κακοχαρακτηριστούμε (οι θέσεις μας για τον μαρξισμό είναι γνωστές και περιφρουρούν την αποτροπή μιας τέτοιας διαστρέβλωσης) αλλά για να γίνουμε λίγο πιο ξεκάθαροι. Σε αυτό θα μας βοηθήσει αρχικά η παράθεση αποσπασμάτων από το προλογικό σημείωμα του 1ου τεύχους ανθολογίου:

“Η αντίληψη, κατά βάση ιδεολογική, που ερμηνεύει την ιστορία ως στατική, όπως και η αντίληψη για τον τελεολογικό προορισμό της προς έναν προκαθορισμένο και ιδεολογικά οριοθετημένο τερματικό σταθμό, αντιβαίνει τους αμετακίνητους κοινωνικούς νόμους της αέναης εξέλιξης. Οι ανθρώπινες κοινωνίες, ακριβώς όπως και η φύση, δεν καθλώνονται στην ακινησία και δεν μένουν αμετάβλητες στην συνεχή ροή του χρόνου που πάντα βαίνει προς τα εμπρός. Δεν γίνεται, λοιπόν, να προβλέψουμε με ακρίβεια την τροπή της κοινωνικής εξέλιξης, ούτε να προδιαγράψουμε τα στάδια, τις μορφές και τις αντιφάσεις

μιας νέας κοινωνικής οργάνωσης που αναπόφευκτα θα διαδεχθεί την υπάρχουσα.

Οι νόμοι της ιστορικής κίνησης μπορούν αφενός να διαψεύσουν τις ιδεολογικές βεβαιότητες για το μέλλον, και αφετέρου να καταρρίψουν την ανορθολογική πεποίθηση ότι οι εξουσίες, οι κοινωνικές καταπιέσεις και τα ταξικά οικονομικά συστήματα θα υπάρχουν για πάντα (όπως βέβαια, δεν υπήρχαν και από πάντα). Να καταρρίψουν την κυρίαρχη μυθολογία ότι οι άνθρωποι δεν μπορούν να ζήσουν χωρίς κράτος και ότι είναι “ανέφυκτο” να υπάρξουν κοινωνίες δομημένες στην ισότητα. “

Η αιτιότητα στην οποία βρίσκεται δεσμευμένος ο άνθρωπος είναι το απότοκο διεργασιών που συντελέστηκαν προτού ο ίδιος ριχτεί μέσα στην κοινωνία και δεν είναι έκφραση μιας ντετερμινιστικής εξωτερικής μεταφυσικής (π.χ. σαν αυτής του ιδεαλιστικού χεγκελιανού πνεύματος ή του μαρξιστικού ιστορικού υλισμού) αλλά εσωτερικός μηχανισμός της εξελικτικής κίνησης. Ο άνθρωπος δημιουργείται μέσα απ’ την ιστορία, όπως δημιουργήθηκε και η εργατική τάξη μέσα από την ιστορία. Ταυτόχρονα δημιουργεί την ιστορία του ως ζωντανός συντελεστής, όπως ακριβώς η εργατική τάξη μπορεί να καθορίσει την μοίρα της ως δρών επαναστατικό υποκείμενο.

Ο αιτιακός καθορισμός της θέσης της εργατικής τάξης στον κόσμο δεν είναι ένα ανελεύθερο σχήμα που προδιαγράφει αντι-διαλεκτικά και θεολογικά το πώς θα απεξαρτηθεί από αυτή την θέση: η αιτιακή συνάφεια μεταξύ του προκαθορισμού της θέσης στον κόσμο και της δυνατότητας επανακαθορισμού αυτής της θέσης ισοδυναμεί με την διαλεκτική μεταβλητότητα του κόσμου που καταλύει νομοτελειακές βεβαιότητες αλλά δεν εγκλωβίζεται στην

τυχαιότητα μιας βουλευσιαρχίας ανεξάρτητης από ιστορικούς νόμους που δεν παράχθηκαν απ' τον θεό ή τον φιλοσοφικό στοχασμό αλλά απ' την κοινωνική εξέλιξη. Η δυνατότητα επανακαθορισμού της θέσης στον κόσμο είναι η ελεύθερη δυνατότητα υπέρβασης της προκαθορισμένης θέσης.

Ένα καλό παράδειγμα στο οποίο θα μπορούσαμε να σταθούμε είναι η διαδικασία μετάβασης από την φεουδαρχία στον καπιταλισμό (βλ. “η επανάσταση του 1821, το ιστορικό της πλαίσιο και ο χαρακτήρας της”) και το πως η αστική τάξη την δεδομένη στιγμή εμφανίζεται ως επαναστατικό υποκείμενο μεταβολής του προγενέστερου σχηματισμού. Θα μπορούσε άραγε η αδιαμόρφωτη και αριθμητικά ασήμαντη εργατική τάξη να έχει συνείδηση του εαυτού της και να ανατρέψει αυτή το φεουδαρχικό σύστημα; Μήπως οι αγρότες θα μπορούσαν να αποτελέσουν δύναμη επαναστατική κατά την συγκρότηση των εθνικών κρατών αν λάβουμε πλήρως υπόψιν τις τεχνολογικές εξελίξεις της εποχής και την έκρηξη της βιομηχανικής επανάστασης; Πιστεύουμε ότι η ιστορία και η παγκόσμια επικράτηση του καπιταλιστικού κράτους έχουν απαντήσει αυτά τα ερωτήματα.

Την αστική τάξη στο ιστορικό προσκήνιο δεν την έφερε κάποιος θεολογικός νόμος ούτε η χεγκελιανή “πανουργία του λόγου” για να ενσαρκώσει τις βουλές του πνεύματος. Οι κοινωνικές δυνάμεις που αναμειγνύονται στις εξελίξεις μιας ιστορικής περιόδου αποσύνθεσης του φεουδαρχικού συστήματος καθιστούν αδύνατη μια εναλλακτική προοπτική μελετώντας την ιστορία και όχι εξασκώντας την τέχνη του στοχάζειν. Τι σύστημα θα έχτιζε η αστική τάξη στην θέση του φεουδαρχικού θα ήταν αδύνατο να προβλεφτεί κατά την παρακμή του Βυζαντίου και στην αρχή της φεουδαρχικής κρίσης που δεν υπήρχε καν ως οργανωμένη τάξη με ταξικές

αξιώσεις. Δεν θα ήταν όμως αδύνατο να διαφανεί από την συγκρότηση της μέσα στον υπό κρίση φεουδαρχικό σχηματισμό και την συνακόλουθη ιδεολογική της οχύρωση.

Αντίστοιχα σήμερα δεν είναι αδύνατο να πούμε ότι η εργατική τάξη ως επαναστατικό υποκείμενο μπορεί να απεξαρτηθεί από την θέση της στον καπιταλιστικό κόσμο εφαρμόζοντας τα αναρχικά προτάγματα. Ο αναρχισμός όπως συχνά τον προσδιορίζουμε δεν είναι παρά η επαναστατική κοσμοθεωρία της εργατικής τάξης, το ελευθεριακό της απαύγασμα. Το εργατικό κίνημα και η σοσιαλιστική σκέψη παρήγαγαν δύο κοσμοθεωρίες: μια εξουσιαστική που απέτυχε όπου κι αν εφαρμόστηκε και μια ελευθεριακή. Η πρώτη επιβεβαίωσε στην πράξη την κριτική της δεύτερης και καμία γεφύρωση δεν είναι παρά ανιστόρητη και αντεπαναστατική. Αυτή την παραδοχή οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες που την ενστερνίζονται θα πρέπει και να την υπερασπιστούν, να την προασπίσουν, να αποκόψουν μια και καλή την στήριξη φορέων και μορφωμάτων που για τους δικούς τους πρόσκαιρους σκοπούς υποστηρίζουν το αντίθετο.

Στον αντίποδα της μαρξιστικής-λενιστικής αντίληψης για την διαχωρισμένη και απ' τα έξω καθοδηγητική υποκίνηση των μαζών, αυτές δεν στερούνται ταξικών βλέψεων και ταξικού ενστίκτου όπως υποστήριζε ο μέγας αντίπαλος του Μαρξ ο Μπακούνιν. Είναι η καθημερινή εμπειρία των εργαζομένων μαζών και όχι εκ των προτέρων κάποια επαναστατική ιδεολογία που τις ωθούν προς την αναγνώριση της αναγκαιότητας των επαναστατικών ιδεών, με την προϋπόθεση ότι οι τελευταίες, ανεπτυγμένες σε ένα επαναστατικό σχέδιο που οι ίδιες και όχι η κομματική πρωτοπορία θα βάλουν μπροστά, μπορούν να ανταποκριθούν στις ανάγκες της. Ο αναρχισμός

δημιουργήθηκε μέσα απ' την συγκρότηση της εργατικής τάξης και όχι στοχαστικά και μπορεί να εκφράσει αυτές τις ανάγκες.

Η εργατική τάξη δεν αποτελεί ένα μεσσιανικό υποκείμενο που νομοτελειακά θα επιφέρει τον επαναστατικό μετασχηματισμό προς τα προτάγματα που πρεσβεύει η ελευθεριακή κοσμοθεωρία της, ο αναρχισμός, μέσα από μια ανεξάρτητη απ' την τριβή της ιδεολογίας συνειδησιακής εξέλιξης. Οι υλικές συνθήκες της ύπαρξης της αποτελούν από μόνες τους ικανή συνθήκη για να τεθεί στο προσκήνιο ως επαναστατικό υποκείμενο, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι νομοτελειακά προκαθορισμένο είναι η επανάσταση της να φέρει την αναρχία χωρίς την πολιτική παρέμβαση του αναρχικού προγράμματος.

Σημαντικό και απαραίτητο στοιχείο είναι η ταξική οργάνωση των εργαζομένων χωρίς κηδεμονίες. Αυτή η οργάνωση είναι που εγγράφει στο ένστικτο των εργατών ότι μπορούν πράγματι χωρίς αφεντικά, ταξικά και πολιτικά. Η πρωτογενής δράση των εργατών/τριων και η αδιαμεσολάβητη συλλογικοποίηση τους στους οικονομικούς, ταξικούς, διεκδικητικούς αγώνες δημιουργεί το πρώτο αναγκαίο στάδιο της επαναστατικής συνείδησης: την ταξική συνείδηση. Αυτή είναι ενδογενής και δεν έρχεται από τα έξω, αναπτύσσεται διαλεκτικά από τις υλικές συνθήκες της ύπαρξης της εργατικής τάξης και τους στόχους πάλης για τους οποίους οι εργαζόμενοι αγωνίζονται.

Η ταξική συνείδηση δεν συνεπάγεται και δεν ταυτίζεται με συνείδηση επαναστατική. Αν δεν προέρχεται απ' την αυτοδιοικούμενη και από τα κάτω πρωτοπρόσωπη δράση των εργαζόμενων μαζών, δεν μπορεί καν να υπερβεί την συνδικαλιστική και διεκδικητική δράση, πόσο μάλλον να

αποφύγει την υπαγωγή των εργατικών αγώνων σε εξωτερικούς πολιτικούς σχεδιασμούς και τους μηχανισμούς τους. Αλλά και η ταξική συνείδηση που αναπτύσσεται από μη διαμεσολαβημένους αγώνες και πάλι δεν είναι αρκετή για την μετάβαση από την διεκδίκηση στην επαναστατική προοπτική. Χρειάζεται και ο οργανωμένος πολιτικός αγώνας και το επαναστατικό πρόγραμμα για μια άλλη κοινωνία καθώς και το οργανωμένο πολιτικό κίνημα που θα το προωθήσει και θα καλέσει τους εργαζομένους να οργανωθούν ακηδεμόνευτα για να προχωρήσουν τους αγώνες τους (ακηδεμόνευτα ακόμη και από τους αναρχικούς) και ταυτόχρονα θα τους υπενθυμίζει ότι δεν αρκεί καμία επιμέρους νίκη για να έρθει η ανατροπή και ότι για την απαλλαγή από την εκμετάλλευση, στόχος αποτελεί η απαλλοτρίωση της ιδιοκτησίας του κεφαλαίου, η κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής και ο εργατικός έλεγχος από και για τους εργαζόμενους, χωρίς κράτος και “εργατικές” κυβερνήσεις.

Η αναρχική άποψη του οργανωτικού δυισμού ανταποκρίνεται πλήρως στο παραπάνω σχήμα. Οργανωτικός δυισμός σημαίνει διάκριση των επιπέδων οργάνωσης και αυτοτέλεια (όχι αποξένωση) μεταξύ αυτής που συγκροτείται πάνω στην κοινωνική και ταξική ταυτότητα (π.χ. εργατικά σωματεία, λαϊκές συνελεύσεις κ.λ.π.) και αυτής που θεμελιώνεται πάνω στην πολιτική ταυτότητα (αναρχική οργάνωση). Η πρώτη οδηγεί στην ανάπτυξη ταξικής και κοινωνικής συνείδησης και η δεύτερη την ανυψώνει σε επαναστατική. Η πολιτική-αναρχική οργάνωση έχει σαν ρόλο την επεξεργασία ιδεών και προγραμμάτων για την επαναστατική ανατροπή και την κοινωνική ανοικοδόμηση σε άλλες οργανωτικές και αξιακές βάσεις. Η σχέση μεταξύ των δύο επιπέδων οργάνωσης δεν είναι ηγεμονική και όσο θα προχωρά η ανάπτυξη του

επαναστατικού κινήματος που οφείλουμε στο εδώ και το τώρα να χτίσουμε, τόσο θα γίνεται και πιο αδιόρατη η διάκριση σε βαθμό που θα χαθεί μέσα στην επαναστατική κοινωνία της ελευθερίας, της ισότητας και της κοινωνικής αλληλεγγύης.

Για την προετοιμασία της Κοινωνικής Επανάστασης είναι λοιπόν αναγκαία τόσο η κοινωνική και ταξική οργάνωση, η συγκρότηση της νέας κοινωνίας στο κέλυφος της παλιάς και η ελευθεριακή οργάνωση της εργατικής τάξης, όσο και η πολιτική οργάνωση των αναρχικών που θα συμβάλλει στην ανάπτυξη της κοινωνικής/ταξικής συνείδησης και την διαλεκτική μεταβολή της σε συνείδηση επαναστατική. Οργανωτικός δυισμός, είναι σχηματικά, αυτό που περιέγραφε η αναρχική συμμαχία που ιδρύθηκε από τον Μπακούνιν ως “η σχέση μεταξύ της επαναστατικής ιδέας και του λαϊκού ενστίκτου”.

Ως Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγίων Αναργύρων – Καματερού όταν μιλάμε για πολιτική οργάνωση των αναρχικών δεν εννοούμε γενικώς και αόριστα την οργάνωση σε συλλογικότητες και την κατακερματισμένη και αποκομμένη μεταξύ τους δράση στα πρότυπα της αφορμαλιστικής διάρθρωσης του αναρχικού χώρου στην Ελλάδα. Ούτε εννοούμε τον χαλαρό συντονισμό τους σε σταθερές ή ευκαιριακές ανοιχτές συνελεύσεις ούτε καν μια ομοσπονδιακή συνένωση των υπάρχουσών ομάδων (συμπεριλαμβανομένου και της δικής μας) που νομοτελειακά θα αναπαράγει παθογένειες σε ένα δευτεροβάθμιο επίπεδο οργάνωσης. Οι υπάρχουσες ομάδες εξαιτίας του τρόπου λειτουργίας και συγκρότησης του εν Ελλάδι α/α χώρου (ακόμη κι αν διαφωνούν με αυτόν και ειλικρινά επιθυμούν να τον αλλάξουν) δεν μπορούν να ανταποκριθούν αποτελεσματικά σε ένα ανώτερο

οργανωτικό επίπεδο. Αυτό που θα συμβεί είναι είτε η δημιουργία ομοσπονδιών συλλογικοτήτων (μετρημένων στα δάχτυλα) χωρίς ιδιαίτερες δυνατότητες δράσης και παρέμβασης είτε πολύμορφα σχήματα που δεν θα μπορούν ποτέ να συνθέσουν ένα σοβαρό επαναστατικό πρόγραμμα και να χαράξουν στρατηγική λόγω μειωμένων συμφωνιών.

Εμείς μιλώντας για οργάνωση εννοούμε την συγκρότηση ενός πολιτικά και τακτικά συνεκτικού αναρχικού φορέα που θα συγκροτηθεί από τα κάτω προς τα πάνω από την αρχή. Από την αρχή θα συγκροτήσει τα κύτταρα του (π.χ. πρωτοβάθμιους πυρήνες περιοχών), τις ενώσεις τους (π.χ. δευτεροβάθμια περιφερειακά σχήματα) και τα πανελλαδικά (π.χ. ένα τριτοβάθμιο πολιτικό συμβούλιο) όργανα του. Σταθερός οδοδείκτης μιας τέτοιας οργάνωσης θα είναι το πρόγραμμα και οι ιδεολογικές και πολιτικές συμφωνίες που δεν θα φοβηθούν να προχωρήσουν και στα πιο στρατηγικά ζητήματα τα οποία είναι αναγκαία για την προετοιμασία, την εκδήλωση και την νίκη της Κοινωνικής Επανάστασης αφήνοντας πίσω οργανωτικές παθογένειες και στρατηγικές αδυναμίες που δεκαετίες τώρα εμποδίζουν την μεταπήδηση από “χώρο” σε κίνημα.

Το ζήτημα της οργάνωσης δεν είναι τεχνικό αλλά πολιτικό ζήτημα. Συνεπώς, πέρα από το κομβικό ζήτημα των οργανωτικών δομών μια τέτοια οργάνωση νοσηματοδοτείται και ενσαρκώνεται στην βάση του επαναστατικού σχεδίου της και της προταγματικής και προγραμματικής επεξεργασίας του τρόπου οργάνωσης της κοινωνίας που πρεσβεύουμε χωρίς γενικόλογα συνθήματα και αοριστίες που δεν μπορούν ούτε εμάς τους αναρχικούς και τις αναρχικές να πείσουν. Δεν γίνεται να προτάσσουμε την καταστροφή του κράτους και του καπιταλισμού χωρίς να

μπορούμε να απαντήσουμε τι θα αντικαταστήσει αυτό που θα καταστραφεί.

Απ' την πλευρά μας έχουμε εδώ και πολύ καιρό δεσμευτεί ότι μια οργανωτική-πολιτική τοποθέτηση θα κοινοποιηθεί και θα συμπυκνώνει συμπεράσματα και θέσεις χρόνων με στόχο να καλυφτούν, έστω σε ένα πρώτο βαθμό, όλα αυτά τα ζητήματα. Ας ληφθεί το παρόν ως μια πολύ μικρή εισαγωγή ως συνέχεια προηγούμενων εργασιών μας που προλειαίνει αυτή την τοποθέτηση. Σε αυτό το πλαίσιο θα ήμασταν ιδιαίτερα χαρούμενοι/ες να διαβάσουμε ή να ακούσουμε απόψεις συντρόφων και συντροφισσών που μοιραζόμαστε ταυτόσημες ή παρεμφερείς πολιτικές και αγωνιστικές αγωνίες.

Η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση και το νέο της επεισόδιο θα προκαλέσουν νέες συνθήκες ακόμη πιο πρωτόγνωρες για τις κοινωνίες και τις εργατικές τάξεις ανά τον κόσμο οι οποίες καθιστούν τις αναρχικές επαναστατικές προτάσεις πιο επίκαιρες από ποτέ, πιο αναγκαίες από ποτέ. Αν το αναρχικό κίνημα θα αποτελέσει πρωταγωνιστή ή ουραγό των εξελίξεων βρίσκεται στα δικά μας χέρια, στις δικές μας αποφάσεις, στην δική μας αγωνιστική και επαναστατική πίστη.

Κατακλείδα

Το παρόν είναι το 5ο τεύχος ανθολογίου της Πρωτοβουλίας Αναρχικών Αγίων Αναργύρων – Καματερού και περιλαμβάνει κείμενα, αφίσες και ανταποκρίσεις από δράσεις που πραγματοποιήθηκαν το διάστημα Μαΐου – Ιουνίου – Ιουλίου 2021. Στο διάστημα αυτό η Πρωτοβουλία προχώρησε σε ένα σύνολο τοπικών και κεντρικών δράσεων που αποτυπώνονται στο παρόν τεύχος.

Σχετικά με το αντεργατικό νομοσχέδιο που ψηφίστηκε στις 16 Ιουνίου πραγματοποιήθηκαν παρεμβάσεις σε εμπορικά κέντρα και super market των περιοχών δράσης μας, αναρτήσεις πανό και χιλιάδες φέιγ βολάν καθώς και συμμετοχή με διακριτό μπλοκ στην απεργιακή κινητοποίηση της 10η Ιουνίου. Στην απεργία της 10ης Ιουνίου ομάδα μελών μας ακινητοποίησε βαν του ΣΥΡΙΖΑ και διέλυσε τα μικρόφωνα με τα οποία στελέχη του πρώην κυβερνώντος κόμματος επιχείρησαν να απευθυνθούν στους εργαζομένους και την νεολαία που κατέβηκαν στον δρόμο για να αντισταθούν στο νομοσχέδιο-έκτρωμα και τους οποίους ρήμαζαν επί μια και πλέον τετραετία με τα δικά τους αντεργατικά-αντιλαϊκά νομοσχέδια.

Δράσεις οργανώθηκαν και για την προετοιμασία της ημέρας ψήφισης η οποία αποδείχθηκε κατώτερη των προσδοκιών με ελάχιστη συμμετοχή και δίχως την απαραίτητη εξεγερσιακή και μαχητική διάθεση που η μέρα αυτή επίτασσε. Η μέρα αυτή αποτέλεσε ένα πραγματικό “χαστούκι” για κάθε αγωνιζόμενο άνθρωπο αν και δυστυχώς η δυσάρεστη εξέλιξη της είχε προϋπαντηθεί και από τις προηγούμενες μέρες και τις χλιαρές και άνευρες αντιδράσεις που φανέρωναν μια ευρύτερη απογοήτευση και κόπωση για την οποία μεγάλη ευθύνη φέρει η σοσιαλδημοκρατική αφομοίωση των κοινωνικών-ταξικών αγώνων της προηγούμενης δεκαετίας.

Εν συνεχεία, δράσεις έλαβαν χώρα για τον θάνατο 5 εργαζομένων στη ΔΕΗ με παρεμβάσεις στην ΔΕΗ των Αγίων Αναργύρων καθώς και μοιράσματα κειμένων σε λαϊκές αγορές, για την κρατική διαχείριση της πανδημίας στο ΙΚΑ Ιλίου και πολλές προπαγανδιστικές εξορμήσεις σε πλατείες των περιοχών με το κείμενο “πάλι θα τους

ψηφίσαις”; που περιέχεται στο παρόν έντυπο. Στις 31 Ιουλίου πραγματοποιήθηκε party οικονομικής ενίσχυσης της Πρωτοβουλίας στο γεωπονικό πανεπιστήμιο το οποίο τροφοδότησε το συλλογικό ταμείο, άνοιξε δυνατότητες για πύκνωση της δράσης το επόμενο διάστημα και πρόσφερε σημαντική βοήθεια για το άνοιγμα πολιτικού χώρου. Τον Αύγουστο η ομάδα παρέμεινε ανενεργή.

Από τον Μάρτιο του 2020 και την ανασυγκρότηση της Πρωτοβουλίας Αναρχικών Αγίων Αναργύρων – Καματερού υπό νέα σύσταση έως και σήμερα έχουμε πραγματοποιήσει δεκάδες δράσεις στις γειτονιές, τους χώρους εργασίας και τα σχολεία των περιοχών δράσης μας. Έχουμε συμμετάσχει σε αγωνιστικές κινητοποιήσεις, έχουμε συν-οργανώσει κάποιες από αυτές και ταυτόχρονα προσπαθούμε να συμβάλλουμε σταθερά στον δημόσιο λόγο με αναλύσεις, θέσεις και προτάσεις. Πιστεύουμε ότι μήνα με τον μήνα θα αποκτούμε εκείνη την συλλογική πείρα και δυνατότητα ώστε ο λόγος μας να γίνεται όλο και πιο ουσιαστικός, η δράση μας όλο και πιο αποτελεσματική και να καταφέρουμε να πείσουμε όλο και περισσότερους ανθρώπους για την ανάγκη αγωνιστικής συλλογικοποίησης στο εδώ και το τώρα, την ανάγκη αντίστασης στο εδώ και το τώρα και την ανάγκη δημιουργίας ενός ελευθεριακού επαναστατικού κινήματος στο παρόν με το βλέμμα στο μέλλον.

Οι τακτικοί και στρατηγικοί στόχοι του πολιτικού μας πυρήνα υπηρετούνται στοχοπροσηλωμένα και με αντανακλαστικά περιφρούρησης των αξιακών και ιδεολογικοπολιτικών χαρακτηριστικών τους από κάθε λογής κινδύνους κάθε δευτερόλεπτο. Μέχρι την υλοποίηση τους δεν γνωρίζουμε πόσοι δρόμοι θα πρέπει να διανυθούν. Ξέρουμε όμως ότι όσους δρόμους κι αν χρειαστεί να βαδίσουμε, θα το κάνουμε με αταλάντευτη πίστη για το δίκιο των ιδεών μας

και την ρεαλιστικότητα της επικράτησης τους. Χωρίς οπορτουμιστικές παρεκβάσεις και κανένα ιδιοτελές συμφέρον μέσα σε αυτή την διαδρομή. Θα πορευτούμε σε αυτή την αναρχική οδύσσεια αναζητώντας την λυτρωτική Ιθάκη όσες γλυτσερές και αμοραλιστικές Σκύλες και Χάρυβδες κι αν συναντήσουμε μέχρι το τέλος αυτής της διαδρομής.

Απευθύνουμε κάλεσμα στους συντρόφους και τις συντρόφισσες από όλα τα δυτικά προάστια να βαδίσουμε μαζί αυτή την διαδρομή καθώς και όσους/ες βρίσκονται έξω από αυτά. Δεν υπάρχουν ατομικοί παρά μόνο συλλογικοί και οργανωμένοι δρόμοι. Για την Επανάσταση και την Αναρχία.

Ζήτω η εργατική πρωτομαγιά – Κάτω τα χέρια από το δωρο

«Η πρωτομαγιά είναι το σύμβολο μιας νέας εποχής στην ζωή και στους αγώνες των ανθρώπων του μόχθου, μια μέρα που κάθε χρόνο τους ανοίγει τον δρόμο για νέες, σκληρότερες και αποφασιστικότερες μάχες ενάντια στην μπουρζουαζία, για την ελευθερία και την ανεξαρτησία που τους στερεί, για το κοινωνικό ιδανικό τους». Νέστωρ Μαχνό

Δεν ξεχνάμε την 1η Μάη 1886 στις ΗΠΑ, το Σικάγο και όλες εκείνες τις ημέρες εργατικής απεργίας ως τη 4η Μάη και τη σφαγή του Χειμάρκετ. Δεν ξεχνάμε τις χιλιάδες των εργατών που ξεχύθηκαν στους δρόμους και μετείχαν στις διαδηλώσεις με αίτημα το δωρο. Δεν ξεχνάμε τους αναρχικούς συνδικαλιστές εργάτες που δέχτηκαν τα κρατικά αντίποινα, φυλακίστηκαν και εκτελέστηκαν. Είναι ιστορικά καταγεγραμμένη η αξεδιάλυτη σύνδεση του αναρχικού κινήματος με τα γεγονότα του Σικάγο και η πρωτοπόρα δράση των αναρχικών στα εργατικά συνδικάτα που οργάνωσαν τις απεργιακές κινητοποιήσεις.

Δεν αφήνουμε από τη μνήμη μας τη Κυριακή 2 Μάη 1893 που περίπου 2000 εργάτες συγκεντρώθηκαν στην Αθήνα και διαδήλωσαν ζητώντας την καθιέρωση οχτάωρης ημερήσιας εργασίας, ορίζοντας την πρώτη εργατική πρωτομαγιά στην Ελλάδα. Ο Σοσιαλιστικός Σύλλογος Ελλάδος του αναρχικού Σταύρου Καλλέργη έβαλε τις βάσεις για την διεκδίκηση οχτάωρης εργασίας και ασφάλισης σε περίπτωση εργατικού ατυχήματος, Κυριακάτικης αργίας και σύνταξης. Το 1936 στη Θεσσαλονίκη οι καπνεργάτες

έδωσαν το δικό τους αγώνα στο δρόμο και χτυπήθηκαν ύπουλα και σκληρά από τις Μεταξικές δυνάμεις καταστολής με αποτέλεσμα να σκοτωθούν 12 εργάτες.

Η πρωτομαγιά είναι απεργία, όχι αργία και φέρει ιστορικό βάρος. Είναι ένα ιστορικό ορόσημο της ταξικής πάλης, μια μέρα μνήμης, ένα σάλπισμα μάχης. Ούτε κομματική φιέστα, ούτε νεκρώσιμη ακολουθία του εργοδοτικού-γραφειοκρατικού συνδικαλισμού. Είναι μια μέρα που οφείλει ο κόσμος της εργατικής τάξης να βγει στο δρόμο και να απεργήσει, να διεκδικήσει μαχητικά και να παλέψει για δικαιώματα που κατακτήθηκαν με αιματηρούς αγώνες και σήμερα ανατρέπονται, κόβονται και ράβονται από το κεφάλαιο και το κράτος στο πλαίσιο του ανειρήνευτου ταξικού πολέμου και για την μεταβίβαση του κόστους της συστημικής κρίσης στις πλάτες του λαού. Ζούμε αναμφίβολα την εποχή του τέλους των κοινωνικών συμβολαίων του παρελθόντος. Την εποχή που ιστορικά καθήκοντα και ιστορικές προκλήσεις μας καλούν να πάρουμε σημαντικές αποφάσεις.

Οι φετινές πρωτομαγιάτικες διαδηλώσεις συμπίπτουν με τον ερχομό ενός νέου αντεργατικού νόμου που ξυπνά μνήμες Σικάγο. Από τον προηγούμενο Νοέμβρη και την ψήφιση του νομοσχεδίου “Ρύθμιση θεμάτων της αγοράς εργασίας” η πολιτική διαχείριση της Ν.Δ. έχει βάλει στο στόχαστρο την απεργία και το θωρο, παίρνοντας την σκυτάλη από την μνημονιακή κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ και τον κατάπτυστο νόμο Αχτσιόγλου. Με συνεχόμενους νόμους και αξιοποιώντας τα lockdown ως «χρυσή ευκαιρία» εκπληρώνουν διαχρονικούς αστικούς σχεδιασμούς και ισοπεδώνουν κάθε απομεινάρι κατακτήσεων που παρέμεινε όρθιο όλα αυτά τα χρόνια των μνημονίων που ποτέ δεν τελείωσαν.

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟ ΖΗΤΟΥΝ ΕΚΔΙΚΗΣΗ

**ΜΠΛΟΚΟ ΣΤΟ ΝΕΟ
ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΟ
ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ**

Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγίων Αναργύρων/Καματερού

ΤΑΞΙΚΟ ΦΡΑΓΜΟ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

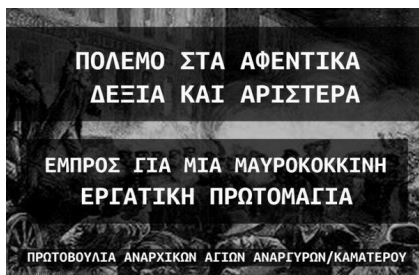
**ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ
ΚΑΙ ΤΟ 8ΩΡΟ**

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ/ΚΑΜΑΤΕΡΟΥ

Το νέο αντεργατικό νομοσχέδιο που πρόκειται να τεθεί υπό ψήφιση μέσα στο επόμενο διάστημα έρχεται για να συντρίψει θεμελιώδη εργασιακά κεκτημένα. Σε συνέχεια του προηγούμενου αντεργατικού νομοσχεδίου, θέτει σε εφαρμογή την κατάργηση του 8ωρου, κατοχυρώνοντας και νομικά πλέον το δικαίωμα του εργοδότη να απασχολεί τον εργαζόμενο έως και 10 ώρες ημερησίως χωρίς να καταβάλλει υπερωρίες και αναπληρώνοντας αυτές τις ώρες με μείωση του ωραρίου σε άλλες μέρες. Με λίγα λόγια, θεσμοθετείται η πλήρης απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων και του χρόνου εργασίας ο οποίος καθορίζεται σε πλήρη συνάρτηση με τις ανάγκες των αφεντικών, μέσα σε μια εκβιαστική συνθήκη για τον εργαζόμενο. Παράλληλα, η κατάργηση της κυριακάτικης αργίας επεκτείνεται και σε άλλους κλάδους με ορίζονται τον καθολική περιστολή της και η διαδικασία της απόλυσης απλουστεύεται με fast-track βήματα, εξυπηρετώντας την εργοδοτική ασυδοσία.

Και ενώ τα εργασιακά δικαιώματα καταλύονται το ένα πίσω από το άλλο και η εργασιακή επισφάλεια κυριαρχεί, το χτύπημα στην συνδικαλιστική δράση και στην μαχητική συλλογική διεκδίκηση των εργαζομένων εντείνεται ακόμη περισσότερο. Το νέο νομοσχέδιο κρίνει παράνομες και ποινικά κολάσιμες τις περιφρουρήσεις των απεργιών και τις καταλήψεις εργασιακών χώρων. Επιπλέον, μεταξύ άλλων, επιδιώκει να επιβάλλει το απεργοσπαστικό μέτρο της

υποχρεωτικής λειτουργίας των επιχειρήσεων σε «τομείς ζωτικής σημασίας» κατά τις ημέρες απεργιών με το 40% των υπαλλήλων τους.

Μέσα στους δύσκολους καιρούς που ζούμε με την όξυνση της οικονομικής κρίσης και της ταξικής εκμετάλλευσης, το χτύπημα στο δικαίωμα στην απεργία και οι περαιτέρω φραγμοί στην συνδικαλιστική δράση μέσω μιας σειράς νομοσχεδίων αποτελούν καίριας σημασίας ζητήματα για την επιβολή της επιδιωκόμενης εργασιακής αναδιάρθρωσης προς όφελος του κεφαλαίου. Από την πλευρά μας οφείλουμε να σταθούμε εμπόδιο, να υπερασπιστούμε τις κερδισμένες με αίμα εργατικές κατακτήσεις του παρελθόντος, να προεκτείνουμε τους ταξικούς αγώνες προς την πλήρη απελευθέρωση από τα δεσμά της ταξικής σκλαβιάς και της κρατικής βαρβαρότητας.

135 χρόνια μετά την εξέγερση των εργατών στο Σικάγο τιμούμε την εργατική πρωτομαγιά και τους νεκρούς της, αγωνιζόμαστε μαχητικά για την χειραφέτηση της τάξης μας και ανακηρύττουμε τα ελευθεριακά και εξισωτικά κοινωνικά προτάγματα που παραμένουν αδικαίωτα. Βγαίνουμε στους δρόμους, συλλογικοποιούμαστε στους χώρους δουλειάς, προετοιμαζόμαστε για τις μάχες που έρχονται. Ενόψει των κρίσιμων μαχών απευθύνουμε κάλεσμα στον κόσμο των

δυτικών προαστίων που μοιραζόμαστε κοινές συμφωνίες, θέσεις και στόχους, να ενώσουμε τις δυνάμεις μας.

Ως Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγίων Αναργύρων – Καματερού στηρίζουμε τα απεργιακά ταξικά καλέσματα των ακηδεμόνευτων συνδικάτων για την 6η Μαΐου και προετοιμάζουμε την προπαγάνδισή, την οργάνωση, τον σχεδιασμό των αντιστάσεων ενάντια στο νέο αντεργατικό νομοσχέδιο.

Ζήτω η Εργατική Πρωτομαγιά

Ταξική οργάνωση στην βάση

Μόνη λύση η Κοινωνική Επανάσταση

ΑΦΙΣΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ 2021

**ΜΠΛΟΚΟ ΣΤΟ ΝΕΟ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ
ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ
ΚΑΙ ΤΟ ΘΩΡΟ**

**ΤΑΞΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΤΗΝ ΒΑΣΗ
ΜΟΝΗ ΛΥΣΗ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ**

Πρωτοβουλία Αναρχικών
Αγίων Αναργύρων/Καματερού

Παρέμβαση για την απεργία της 6ης Μαΐου και το νέο αντεργατικό νομοσχέδιο

Πάλι θα τους ψηφίσεις;

Τον τελευταίο έναν χρόνο γινόμαστε συνεχώς μάρτυρες ενός μεγάλου κρατικού φιάσκου. Η παταγώδης αποτυχία στην διαχείριση της πανδημίας είναι μια πραγματικότητα που δεν μπορεί να αμφισβητηθεί από καμία στατιστική και κανένα κυβερνητικό επιχείρημα. Αντανακλάται σε όλα τα επίπεδα του κοινωνικού βίου. Οι κυβερνητικές θριαμβολογίες κατά το “πρώτο κύμα κορωνοϊού” κατέρρευσαν κάποιους μήνες αργότερα με την διάλυση του ΕΣΥ, τους χιλιάδες θανάτους και το παρατεταμένο lockdown. Δεν πρόκειται όμως για έναν “λανθασμένο επιδημιολογικό υπολογισμό” εξαιτίας των πράγματι μεταβαλλόμενων και άγνωστων δεδομένων, αλλά για ένα ξεκάθαρο κρατικό έγκλημα.

Όλοι θα θυμόμαστε την επίσημη κρατική αφήγηση για την έναρξη του πρώτου lockdown. Δεν ήταν άλλη από την “αγορά χρόνου” ώστε να ενισχυθεί το εθνικό σύστημα υγείας, να δρομολογηθούν οι απαιτούμενες προσλήψεις υγειονομικού προσωπικού και να διευρυνθούν οι ΜΕΘ. Τίποτα δεν έγινε πράξη. Οι “προτεραιότητες” ήταν πολύ διαφορετικές. Αντί οι κρατικές δαπάνες να κατευθυνθούν στην τροφοδότηση του συστήματος υγείας κατέληξαν σε εξοπλιστικά προγράμματα και εγκαθίδρυση νέων αστυνομικών σωμάτων, που φτιάχτηκαν για να επιτεθούν στην δίκαιη λαϊκή οργή. Ταυτόχρονα ο νέος μνημονιακός κρατικός προϋπολογισμός που ψηφίστηκε στην βουλή συμπεριλάμβανε περικοπές στην υγεία (!) παρά την εξάπλωση της πανδημίας, γεγονός που μπορούμε να αξιολογήσουμε μόνο ως πρόκληση. Άραγε, αν αυτό δεν είναι ισχυρό τεκμήριο για να τους γυρίσουμε την πλάτη και να τους χαρακτηρίσουμε δολοφόνους, τότε τι είναι;

Από την άλλη μεριά, εξίσου εγκληματικά συνένοχοι είναι και οι πολιτευτές της αντιπολίτευσης. Οι ανεπάρκειες του καθημαγμένου κρατικού συστήματος υγείας δεν προέκυψαν εν μέσω πανδημίας. Προϋπήρχαν και ενισχύονταν απ' όλες τις προηγούμενες κυβερνήσεις. Κατά τα 4.5 χρόνια διακυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ δεν υπήρξε καμία βελτίωση του ΕΣΥ. Αντίθετα όλοι θυμόμαστε την “πρώτη φορά αριστερά”, τις αντι-ασφαλιστικές πολιτικές της και τα εγκλήματα στο συνταξιοδοτικό. Όλοι θυμόμαστε την πολιτική προσφορά του “μνημονιοφάγου” Πολάκη και του “κομμουνιστή” Κατρούγκαλου: μια προσφορά μπιρ παρά προς το μεγάλο κεφάλαιο και τους “δανειστές” με παράλληλες “κορώνες” λαϊκισμού για την απόκρυψη του αντικοινωνικού τους ρόλου. Οι αντιπολιτευτικές φωνές του ΣΥΡΙΖΑ ισοδυναμούν με μια τεράστια λαϊκή κοροϊδία.

Όλοι αυτοί, δεν είναι ανίκανοι. Την δουλειά τους, ξέρουν να την κάνουν μια χαρά. Το ζήτημα είναι, εμείς ως λαός τι κάνουμε; Εμείς, που είμαστε συντριπτικά περισσότεροι από την παρασιτική μειοψηφία που έχει την οικονομική και πολιτική εξουσία; Εμείς που παράγουμε όλο τον πλούτο που μας απομυζούν. Θα σεβαστούμε κάποια “εθνική ενότητα” με τους καταπιεστές μας; Θα συρθούμε εκ νέου στην κάλπη; Θα στρατευτούμε πίσω από απατεώνες “εθνοσωτήρες” ή θα πάρουμε, επιτέλους, την κατάσταση στα χέρια μας; Και όλα όσα μας ανήκουν;

Όσα βιώνουμε κατά τα την τελευταία δεκαετία της μεγάλης καπιταλιστικής κρίσης δεν οφείλονται στην “ανικανότητα” του πολιτικού προσωπικού. Συνεπώς και η λύση δεν βρίσκεται στην εναλλαγή των προσώπων και στην αντικατάσταση μιας κυβέρνησης από μια άλλη. Είναι ζήτημα οικονομικού, πολιτικού και πολιτειακού συστήματος. Και η κρίση αυτού του συστήματος είναι τόσο βαθιά, που δεν

πρόκειται να τερματιστεί με “ειρηνικά μέσα”. Οι θεωρίες περί της “έσω αλλαγής” του συστήματος, οι θεωρίες περί της μεταρρύθμισης του σε κάτι πιο “ανθρώπινο” είναι κούφιας και καταλήγουν να επιβεβαιώνουν την κυριαρχία του. Όλες αυτές οι θεωρίες προσέκρουσαν πάνω στην συστημική πραγματικότητα τα προηγούμενα χρόνια. Ούτε “διαγραφή του χρέους”, ούτε “έξοδος από τα μνημόνια” από κάποια προοδευτική κυβέρνηση πραγματοποιήθηκε και ούτε ήταν δυνατό να πραγματοποιηθεί. Όσοι παραμυθιάστηκαν από τις αυταπάτες αυτές θα έπρεπε να αναζητήσουν τους λόγους που έπεσαν θύματα και όχι νέους και παλιούς “ΣΥΡΙΖΑ”. Διαγραφή του χρέους και έξοδος από τα μνημόνια και την κρίση, σημαίνει έξοδος από το καπιταλιστικό σύστημα και το κράτος. Σημαίνει επανάσταση. Οποιαδήποτε άλλη προοπτική ενισχύει το υπάρχον σύστημα. Ένα σύστημα σε κρίση που έχουμε μια μοναδική ευκαιρία, να του ρίξουμε την χαριστική βολή.

Δεν έχουμε άλλη επιλογή. Το επόμενο διάστημα θα ζήσουμε την κορύφωση των κοινωνικών επιπτώσεων της κρίσης αν δεν τους ανατρέψουμε και θα είναι σαρωτικές. Η οικονομική κρίση είναι ένα παγκόσμιο φαινόμενο, είναι κρίση δομική και είναι η μεγαλύτερη στην σύγχρονη καπιταλιστική ιστορία. Η εκδήλωση της στην Ελλάδα το 2010 με την μορφή της κρίσης χρέους και τις συμβάσεις δανεισμού (τα γνωστά μνημόνια) είναι αναπόσπαστο τμήμα της. Και είναι μια συνθήκη που δεν έχει τελειώσει παρά τα μυθεύματα για μια “μεταμνημονιακή μετάβαση”.

Η μεγάλη υποχώρηση του παγκόσμιου ΑΕΠ ως αποτέλεσμα της παραγωγικής βραχυκύκλωσης εξαιτίας των lockdown έφερε στο προσκήνιο μια νέα μεγάλη ύφεση που υπερβαίνει σε δυναμική την ύφεση του 1929. Όμως, η υφεσιακή τροχιά

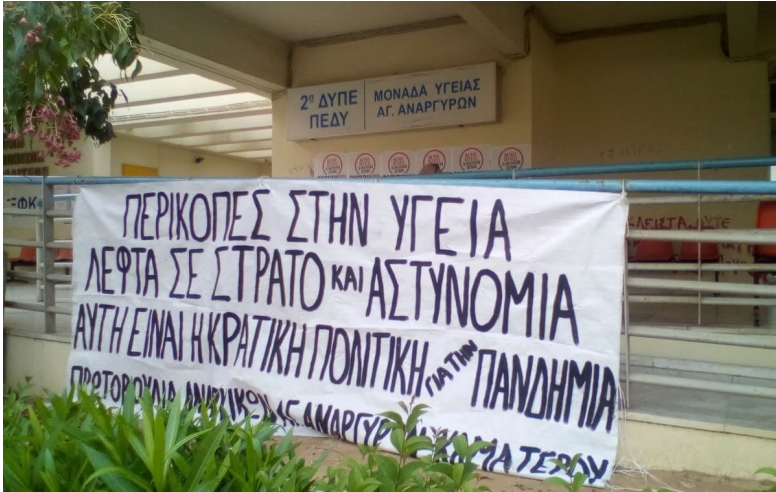
της οικονομίας ήταν κάτι που είχε αρχίσει ήδη να συντελείται ανεξάρτητα από την εκδήλωση της πανδημίας. Οι πολιτικές διαχείρισης της κρίσης κατά τα προηγούμενα χρόνια δεν αποτέλεσαν μηχανισμό καταστολής αλλά μηχανισμό επέκτασης της: υπερφόρτωσαν το δημόσιο και ιδιωτικό χρέος, δημιούργησαν νέες φούσκες και εναπόθεσαν ένα μεγαλύτερο ξέσπασμα της κρίσης στο άμεσο μέλλον.

Η πανδημία απλώς επιτάχυνε ένα νέο επεισόδιο της κρίσης το οποίο είχαμε προβλέψει και για το οποίο μιλάμε αναλυτικά στα έντυπα που εκδίδουμε και σε πολλά μας κείμενα. Ο κορωνοϊός δεν ήταν η αιτία μιας “νέας κρίσης” αλλά επιταχυντής των εξελίξεων, καταλυτικός παράγοντας για το “νέο επεισόδιο” που ούτως ή άλλως θα εκδηλωνόταν. Στην Ελλάδα μάλιστα, το ξέσπασμα της πανδημίας έδωσε παράταση στο νέο μνημόνιο που θα ερχόταν λόγω της κυβερνητικής αποτυχίας να καλύψει τους “στόχους” για υψηλά πλεονάσματα που αναμφίβολα θα συνοδεύονταν από νομοσχέδια-ταφόπλακες. Όμως η “δημοσιονομική διευθέτηση” δεν αργεί. Σύντομα το νέο μνημόνιο θα είναι προ των πυλών. Ποια κυβέρνηση θα το εφαρμόσει θα είναι το δίλημμα των επόμενων εκλογών και αυτό που στην πραγματικότητα θα κληθούν να ψηφίσουν όσοι προσέλθουν στις κάλπες, όποτε αυτές στηθούν. Και τι να κάνουμε;

Οι προτάσεις του παγκόσμιου αναρχισμού είναι πιο επίκαιρες από ποτέ. Είναι οι μόνες ρεαλιστικές προτάσεις για να απαλλαγούμε από όλα τα δεινά: καταστροφή του κράτους και λαϊκή διαχείριση των κοινωνικών υποθέσεων, εργατική αυτοδιεύθυνση των μέσων παραγωγής, κοινωνική ιδιοκτησία όλων των αγαθών και υπηρεσιών, διαμοιρασμός όλων σύμφωνα με τις κοινωνικές ανάγκες. Με τρεις λέξεις: ελευθερία, ισότητα, αλληλεγγύη.

Για να πάρουν σάρκα και οστά αυτά τα προτάγματα, για να γίνουν εφικτά μέσω της οικοδόμησης και εφαρμογής ενός σύγχρονου επαναστατικού προγράμματος, για να αναπτυχθεί μια μαζική αναρχική πολιτική οργάνωση που θα τα προωθήσει, απαιτείται αγώνας, απαιτείται πίστη για έναν καλύτερο κόσμο. Αυτή η “πίστη” στις εποχές που διανύουμε απουσιάζει όσο ποτέ άλλοτε στην ιστορία. Αλλά είναι στο χέρι μας, να γίνει ζωντανός φάρος, σταθερός οδοδείκτης για τις νέες γενιές, για όλη την εργατική τάξη, για όλη την καταπιεσμένη κοινωνία.

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΣΤΟ ΙΚΑ ΙΛΙΟΥ

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΣΤΟ ΜΕΤΡΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ

Στήριξη της διαδήλωσης έξω από τα γραφεία του ομίλου Βαξεβάνη

Υπάρχει και εκείνο το κομμάτι της συστημικής δημοσιογραφίας: το αριστερό, το “μαχητικό”, το “εναλλακτικό”, το τάχα “αδιάφθορο”. Η “ευαίσθητη”, η λαϊκά “ανήσυχη” δημοσιογραφία που αγωνιά για τον κοινωνικό πόνο, στις εποχές που τα μνημόνια δεν ψηφίζονται από τα αριστερά αφεντικά τους και δεν είναι προϊόντα “αδίστακτων εκβιασμών” μετά από κάλπικα δημοψηφίσματα.

Υπάρχει εκείνο το κομμάτι της συστημικής δημοσιογραφίας που μέμφεται την αστυνομική καταστολή και τον κρατικό αυταρχισμό, που “κόπτεται” για το δικαίωμα στην λαϊκή διαμαρτυρία, μόνο βέβαια στις τετραετίες που δεν βρίσκονται τα αφεντικά της στο τιμόνι της κυβερνητικής διαχείρισης και προσμένουν υπομονετικά στην (επανα)αναρρίχηση τους, αντιπολιτευόμενα ψηφοθηρικά προς τέρψιν των “κινημάτων”, την κυβερνώσα δεξιά.

Είναι εκείνη η “δημοσιογραφία” που επί 4.5 χρόνια διακυβέρνησης από το μνημονιακό μόρφωμα του ΣΥΡΙΖΑ έκανε την μούγκα στους κάθε λογής Πανούσηδες και Τόσκες. Που δεν “έβλεπε” τις εκκενώσεις δεκάδων καταλήψεων ανά την Ελλάδα, αφού άλλωστε δεν συνοδεύονταν από “επικοινωνιακά σόου” όπως ομολογούσε ο Τσίπρας. Που συγκάλυπτε κατ’ εντολή του υπουργείου προ.πο. δολοφονικά χτυπήματα κατά 16χρονων διαδηλωτών (βλ. Κώστα Μπ.). Που απέκρυπτε την αρπαγή

και τα βασανιστήρια παιδιών από την αστυνομία, όπως στην περίπτωση του γιου των μελών του Επαναστατικού Αγώνα Βίκτωρα-Λάμπρου.

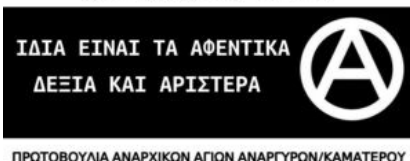
Είναι αυτή η “δημοσιογραφία” που σήμερα προβάλλει σωρηδόν τις ειδήσεις, τα “μαχητικά” ρεπορτάζ, τις ανταποκρίσεις, τα ζωντανά πλάνα και τις εικόνες “σοκ” αιμόφυρτων διαδηλωτών. Που αγκαλιάζει στοργικά τα θύματα της κρατικής βίας, τα περιβάλλει με (ένοχο) “ενδιαφέρον”, αναδεικνύει τις ιστορίες τους, προβάλλει τα βιώματά τους, τους δίνει “φωνή” και καταδικάζει αφειδώς τα βασανιστήρια της αστυνομίας, μέχρι να μετατραπεί εκ νέου σε κυβερνητικό δημοσιογραφικό φερέφωνο.

Όλο αυτό το συρφετό της “αριστερής δημοσιογραφίας” επιχείρησε να αναχθεί και να παγιωθεί σε μιντιακό κατεστημένο κατά την θητεία του ΣΥΡΙΖΑ με κυβερνητική τροφοδότηση και παροχή ζεστού χρήματος από την συριζέικη διαπλοκή. Να ξεπλύνει τα μνημόνια, την συρρίκνωση των εργατικών και συνδικαλιστικών δικαιωμάτων, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, να ρίξει σκοτάδι στις τακτικές καταστολής που ακολουθήθηκαν απ’ το 2015. Να αποτελέσουν το “αντίβαρο” της μιντιακής μηχανής της Ν.Δ., ως άλλοι, (αριστεροί) Πορτοσάλτε, αντίστοιχες και ίσως υπερβαίνουσας χυδαιότητας.

Χαρακτηριστικός εκπρόσωπος και υπηρέτης αυτής της μορφής δημοσιογραφίας είναι ο μεγαλοεκδότης και ιδιοκτήτης του documentο και του κουτιού της πανδώρας Κώστας Βαξεβάνης. Κουμπάρος του αρχιεραία της διαπλοκής πρώην υπουργού του ΣΥΡΙΖΑ Νίκου Παππά, καλοταϊσμένος από εκατομμύρια “χορηγήσεων” από την απελθούσα κυβέρνηση και υπερδιαφημισμένος ως “αντισυστημικός”, ο Βαξεβάνης δεν είναι παρά ένας

ΑΠΟ ΤΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΚΑΛΟΓΡΙΤΣΑ
ΣΤΗΝ ΛΙΣΤΑ ΠΕΤΣΑ
ΜΙΑ ΤΕΤΡΑΕΤΙΑ ΔΡΟΜΟΣ

εκπρόσωπος αστικών συμφερόντων, ενίοτε ανταγωνιστικών με άλλα, αναμφίβολα εξίσου βρώμικα αστικά συμφέροντα.

Ως εργοδότης, ο Βαξεβάνης είναι γνωστός για τις πρακτικές του. Είναι γνωστός για τις απολύσεις εργαζομένων, συχνά φρονηματικές, όταν αυτοί δεν ακολουθούν την κομματική γραμμή της Κουμουνδούρου. Ο Βαξεβάνης από την μία πουλάει “αντικαθεστωτισμό” (όταν δεν βρίσκεται στην κυβέρνηση ο ΣΥΡΙΖΑ) για να βγάλει και αυτός το “ψωμί” του και από την άλλη τα παίρνει χοντρά από τους κάθε λογής Καλογρίτσες για να εξασφαλίσει και τον αστακό του. Την ίδια ώρα αφήνει απλήρωτους εργαζομένους γκρινιάζοντας που οι δεξιοί κυβερνώντες δεν τον συμπεριλαμβάνουν στις διαβόητες “λίστες Πέτσα”. Φαίνεται, καλόμαθε κατά τα προηγούμενα χρόνια.

Από την πλευρά μας, ως Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγίων Αναργύρων – Καματερού, πάντα στο πλάι των ταξικών συμφερόντων και των εργατικών διεκδικήσεων, δεν μπορούμε παρά να στηρίξουμε την συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω από τα γραφεία του ομίλου Βαξεβάνη. Να βροντοφωνάξουμε “ίδια είναι τα αφεντικά, δεξιά και αριστερά” και να καλέσουμε στην κινητοποίηση. Να λογαριαστούμε με τους κάθε λογής Βαξεβάνηδες, τους κάθε

λογής υπηρέτες του καπιταλισμού και του κράτους, όποια προβιά κι αν φοράνε για να καλύψουν τις βρωμιές τους.

**Αλληλεγγύη στους απλήρωτους και απολυμένους
εργαζομένους του εργοδοτικού κάτεργου Βαξεβάνη**

Κλωτσιές στους τιμητές του αριστερού μνημονίου

Για τους 5 νεκρούς εργάτες στη ΔΕΗ

Την 1η Απριλίου 3 εργάτες έχασαν ακαριαία την ζωή τους κατά την διάρκεια εκτέλεσης έργων της ΔΕΗ στην Εύβοια, όταν τους χτύπησε υψηλή τάση ρεύματος. Ένας ακόμη συνάδελφος τους τραυματίστηκε σοβαρά και μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο. Οι εργάτες δούλευαν για λογαριασμό της εργολαβικής εταιρείας Άκτωρ η οποία είχε αναλάβει τις επισκευές σε κολώνες της ΔΕΗ στην περιοχή. Λίγες μέρες αργότερα, στις 16 Απρίλη ένα ακόμη τραγικό «εργατικό δυστύχημα» έλαβε χώρα με 2 εργάτες να σκοτώνονται σε ατμοηλεκτρικό εργοστάσιο της ΔΕΗ στην Κοζάνη. Και σ' αυτή την περίπτωση, το έργο είχε αναλάβει εργολαβική εταιρεία, η ΑΒΑΞ και οι εργάτες εργάζονταν στον υπεργολάβο MUEHLHAN Cyprus Ltd.

Οι θάνατοι των Γιάννη Καρλατήρα, Γιώργου Τόσκα και Άλεξ Μπρούκα, έρχονται για να προστεθούν στην μακρά λίστα των εργατών/τριών που έχουν χάσει την ζωή τους στα καπιταλιστικά κάτεργα δουλεύοντας για να βγάλουν τα προς το ζην. Έρχονται για να προστεθούν στην μακρά λίστα των «εργατικών ατυχημάτων» που στην πραγματικότητα αποτελούν δολοφονίες με ταξικό πρόσημο κατά εργατών. Είναι γεγονός πως η λίστα των εργαζομένων που έχασαν την ζωή τους ή τραυματίστηκαν σοβαρά εν ώρα εργασίας όλο και μεγαλώνει, αφήνοντας πίσω της κάθε χρόνο εκατοντάδες θανάτους και σοβαρά περιστατικά τραυματισμών για τα κέρδη των αφεντικών.

Οι επικίνδυνες συνθήκες εργασίας τις οποίες αντιμετωπίζουν καθημερινά οι εργαζόμενοι στα σύγχρονα εργασιακά κάτεργα, η κάθε δυνατή επιδίωξη από την πλευρά των αφεντικών για μείωση του εργατικού κόστους

με την συνακόλουθη έλλειψη παροχής των αναγκαίων μέτρων ασφαλείας για τους εργαζομένους, οι εντατικοποιημένοι ρυθμοί εργασίας οι οποίοι επιβάλλονται με στόχο την μέγιστη παραγωγικότητα του κεφαλαίου δημιουργούν εξαιρετικά επισφαλείς και επικίνδυνες συνθήκες εργασίας, οι οποίες εν τέλει οδηγούν σ' αυτούς τους άδικους θανάτους εργατών. Οι δαπάνες των αφεντικών για παροχή μέτρων ασφαλείας μπαίνουν σε πρώτη μοίρα και έχουν μεγαλύτερη αξία για αυτούς απ' ότι η ανθρώπινη ζωή, η ζωή των εργατών.

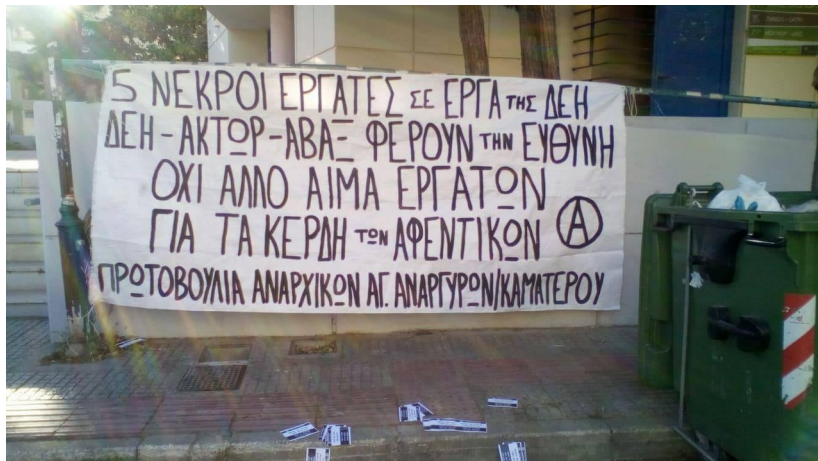
Είναι σαφές πως η εργατική τάξη μέσα στον καπιταλισμό αντιμετωπίζεται ως αναλώσιμος πληθυσμός από το κεφάλαιο. Η ζωή των εργαζομένων δεν λαμβάνει καμία ιδιαίτερη αξία και η χρησιμότητα τους μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα και το κράτος είναι η επιτέλεση της παραγωγής με το μικρότερο δυνατό κόστος για τα αφεντικά. Από τους θανάτους των εργατών στα διυλιστήρια μέχρι τα εργοστάσια, από τους θανάτους σε οικοδομικά έργα μέχρι τους θανάτους διανομένων πάνω στην άσφαλτο υπάρχει μια κόκκινη γραμμή που τους ενώνει. Είναι η εκμετάλλευση των εργαζομένων από τα αφεντικά, είναι η απαξίωση της ζωής τους για τα καπιταλιστικά κέρδη. Να μην επιτρέψουμε άλλο αυτή την συνεχιζόμενη δολοφονία, να ανατρέψουμε το σύστημα που μας σκοτώνει, που μας καταδικάζει στην φτώχεια και την εξαθλίωση.

**Να πάψουμε να είμαστε αναλώσιμοι
στα χέρια του κράτους και των αφεντικών**

**Όχι άλλο αίμα εργατών
για τα κέρδη των αφεντικών**

**Να ανατρέψουμε το σύστημα που
μας τρώει την ζωή**

Παρέμβαση στη ΔΕΗ Αγίων Αναργύρων για τους 5 νεκρούς εργάτες

**5 ΝΕΚΡΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ
ΣΕ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΔΕΗ
ΜΕΣΑ ΣΕ 15 ΜΕΡΕΣ**

**ΔΕΗ-ΑΚΤΩΡ-ΑΒΑΞ
ΦΕΡΟΥΝ ΤΗΝ ΕΥΘΥΝΗ**

**ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ
ΑΓΙΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ-ΚΑΜΑΤΕΡΟΥ**

**5 ΝΕΚΡΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ
ΣΕ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΔΕΗ
ΜΕΣΑ ΣΕ 15 ΜΕΡΕΣ**

**ΟΧΙ ΑΛΛΟ ΑΙΜΑ ΕΡΓΑΤΩΝ
ΓΙΑ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΚΑΙ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ**

**ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ
ΑΓΙΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ/ΚΑΜΑΤΕΡΟΥ**

ΣΑΚΑΤΕΜΕΝΟΙ ΕΡΓΙΑΤΕΣ ΚΑΙ ΕΝΤΑΤΙΚΗ ΔΟΥΛΕΙΑ

**ΕΤΣΙ ΕΧΟΥΝ ΚΕΡΔΟΣ
ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ**

**ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ
ΑΓΙΩΝ ΑΝΑΓΥΡΩΝ-ΚΑΜΑΤΕΡΟΥ**

**ΝΑ ΠΑΘΟΥΜΕ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΝΑΛΩΣΙΜΟΙ
ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ**

**ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΜΙΣΘΩΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΜΕΣΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ**

**ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ
ΑΓΙΩΝ ΑΝΑΓΥΡΩΝ-ΚΑΜΑΤΕΡΟΥ**

Ανακοίνωση για το αντεργατικό νομοσχέδιο και την απεργία της 10ης Ιουνίου

Το αντεργατικό νομοσχέδιο “Χατζηδάκη” είναι μια πολεμική πράξη, ένας ακόμη σταθμός της πολύχρονης ιστοπέδωσης της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Οι διατάξεις του ικανοποιούν τους πιο τρελούς πόθους του μεγάλου κεφαλαίου και παρέχουν νέα όπλα στην εργοδοσία, νέα εργαλεία απόσπασης υπεραξίας από τους εργαζόμενους. Οι κατευθύνσεις του νομοσχεδίου έχουν γίνει ευρέως γνωστές: “διευθέτηση του χρόνου εργασίας” με πρόβλεψη για 10ωρη εργασία, περιορισμοί στα απεργιακά δικαιώματα με πρόσθετα εμπόδια στην προκήρυξη απεργίας, επέκταση της κατάργησης της Κυριακάτικης αργίας σε επιπλέον κλάδους, χτυπήματα στα συλλογικά όργανα των εργαζομένων και ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης.

Οι κυβερνητικές προσπάθειες να καμουφλαριστεί ο αντιδραστικός χαρακτήρας του νομοσχεδίου καταλήγουν σε επικοινωνιακά “αυτογκόλ” και προσφέρουν ακόμη περισσότερους λόγους για να ξεσπάσει η δίκαιη λαϊκή οργή. Ο “εκσυγχρονισμός” και η “ανταγωνιστικότητα της αγοράς” που ευαγγελίζονται οι λακέδες του κράτους και του κεφαλαίου ότι θα φέρει το νομοσχέδιο ξέρουμε πολύ καλά τι σημαίνουν και τι συνεπάγονται: κατάργηση εργασιακών κεκτημένων αιώνων, εντατικοποίηση της εργασίας με μισθούς πείνας και διαμόρφωση μιας ακόμη πιο άγριας εργασιακής ζούγκλας όπου θα κυριαρχούν η επισφάλεια και οι ελαστικές σχέσεις εργασίας.

**ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟ
ΖΗΤΟΥΝ ΔΙΚΑΙΩΣΗ**

**ΜΠΛΟΚΟ ΣΤΟ ΝΕΟ
ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΟ
ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ**

Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγίων Αναργύρων-Καματερού

**ΟΛΟΙ/ΕΣ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ
ΠΕΜΠΤΗ 10 ΙΟΥΝΙΟΥ**

**ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ
ΚΑΙ ΤΟ 8ΩΡΟ**

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ/ΚΑΜΑΤΕΡΟΥ

Παράλληλα, αποτελεί πρόκληση η προσπάθεια του ΣΥΡΙΖΑ να “σηκώσει μπαίρακι” για το νομοσχέδιο και να “αντιπολιτευτεί”. Τα προηγούμενα χρόνια ήταν το κόμμα εξουσίας που τσάκισε συντάξεις, εργατικά δικαιώματα και χτυπούσε το δικαίωμα στην απεργία και την συνδικαλιστική δράση (βλ. νομοσχέδιο Αχτιόγλου). Η δήλωση βουλευτή της απελθούσας κυβέρνησης πως “ο ΣΥΡΙΖΑ θα δώσει τον αγώνα στο πλάι των ανθρώπων του μόχθου” μπορεί να προκαλέσει μόνο γέλια. Τον κόσμο του μόχθου ο ΣΥΡΙΖΑ διέλυσε με τα μνημονιακά μέτρα που εφάρμοσε κατά την διακυβέρνηση του. Ούτε θα ξεχάσουμε τον ρόλο της αριστεράς του κεφαλαίου ούτε θα τους επιτρέψουμε να σηκώσουν κεφάλι. Δεν έχουν καμία δουλειά στους εργατικούς αγώνες, στις απεργίες, στα κοινωνικά και ταξικά κινήματα: να τους διώξουμε με τις κλωτσιές όπου κι αν τολμήσουν να εμφανιστούν.

Στον δρόμο της αντίστασης και της επαναστατικής προοπτικής, καλούμε τον εργαζόμενο λαό και την νεολαία να στηρίξει την απεργία της 10ης Ιουνίου και να κατέβει μαζικά στους δρόμους. Να προετοιμάσουμε από κοινού ηχηρή απάντηση κατά την ημέρα ψήφισης του κατάπτυστου νομοσχεδίου με καταλήψεις, διαδηλώσεις και συγκρούσεις στο κέντρο της Αθήνας. Είναι ντροπή να μην αντιδράσουμε,

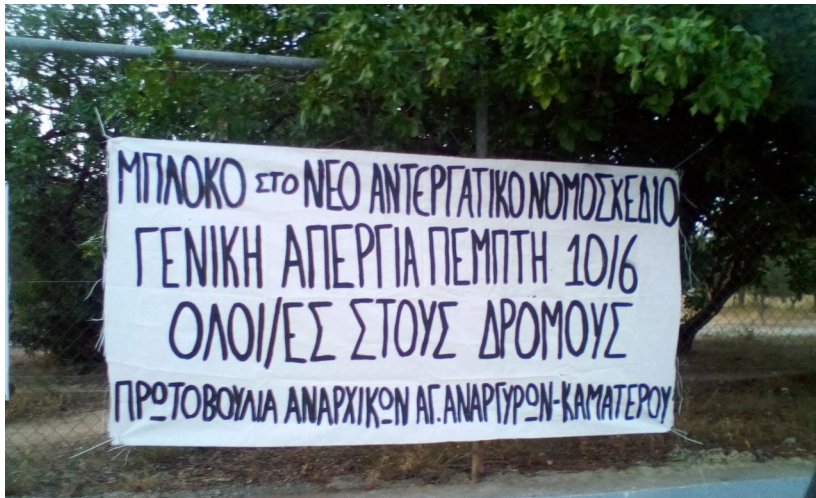
είναι ντροπή να μην εξεγερθούμε, είναι ντροπή να μην δώσουμε μάχη για το θωρο που έχει αφήσει ιστορικά εκατόμβες νεκρών που το διεκδίκησαν και το κέρδισαν με αίμα.

Προετοιμαζόμαστε και για την επόμενη μέρα. Στους χώρους δουλειάς, στα πανεπιστήμια, στα σχολεία, στις γειτονιές. Οργανωνόμαστε πολιτικά: ενισχύστε τις γραμμές μας. Να σχεδιάσουμε αγωνιστικά, να συνδιαμορφώσουμε ισότιμα, να χαράξουμε συλλογικά μια επαναστατική στρατηγική που θα εμπνεύσει, θα πείσει και θα εμπυχώσει για το δίκαιο και την ρεαλιστικότητα μιας άλλης κοινωνικής οργάνωσης, ελευθεριακής και εξισωτικής. Το σύστημα αυτό δεν εξανθρωπίζεται: ανατρέπεται. Δεν υπάρχει άλλη λύση. Αν δεν το ανατρέψουμε, θα μας συντρίψει.

Μπλόκο στο νέο αντεργατικό νομοσχέδιο

Μόνη λύση η Κοινωνική Επανάσταση

Παρέμβαση στο εμπορικό κέντρο escape για την απεργία της 10ης Ιουνίου

Ανταπόκριση από την απεργία της 10/6 και την συμπλοκή με το μπλοκ του ΣΥΡΙΖΑ

Την Πέμπτη 10 Ιουνίου πραγματοποιήθηκαν απεργιακές κινητοποιήσεις και διαδηλώσεις σε όλη την Ελλάδα στο πλαίσιο 24ωρης γενικής απεργίας που προκήρυξαν οι ξεπουλημένες ηγεσίες του εργοδοτικού συνδικαλισμού. Μια απεργία στάχτη στα μάτια των εργαζομένων, στην κατεύθυνση της εκτόνωσης και όχι της προετοιμασίας, ενόψει της ψήφισης του κατάπτυστου αντεργατικού νομοσχεδίου Χατζηδάκη.

Στην Αθήνα έλαβε χώρα μια απονευρωμένη διαδήλωση, εντελώς αναντίστοιχη του επίδικου και της σοβαρότητας του νομοσχεδίου: χωρίς μαχητικότητα, χωρίς παλμό, χωρίς μαζικότητα. Η διαδήλωση εξελίχθηκε σε μια φιέστα κομματικών μηχανισμών με την συμμετοχή μνημονιακών κομμάτων-σφαγέων των εργαζομένων (ΣΥΡΙΖΑ-ΚΙΝΑΛ) και σε μια παρέλαση του γραφειοκρατικού συνδικαλισμού. Όλος αυτός ο συρφετός των επίδοξων χειραγωγών και διαμεσολαβητών του εργατικού κινήματος τόλμησε όχι απλώς να εμφανιστεί σε μια ταξική διαδήλωση, αλλά κατάφερε και σε μεγάλο βαθμό να την κατελώσει.

Στην πλατεία Κλαυθμώνος συγκεντρώθηκε από νωρίς το απελθόν κυβερνών κόμμα παρουσία του πρώην πρωθυπουργού Τσίπρα, το οποίο τοποθέτησε στην “ουρά” τις προσυγκεντρώσεις στα Χαυτεία. Μάλιστα η διαδήλωση από τα Χαυτεία καθυστέρησε επί πολλή ώρα να ξεκινήσει λόγω της κατάληψης της Σταδίου από τους πρώην κυβερνοτσολιάδες. Λίγο πιο πίσω βρίσκονταν οι διασπασθέντες ουραγοί του ΣΥΡΙΖΑ, οι αποχωρήσαντες του ΜΕΡΑ25 με επικεφαλής τον ψηφοφόρο (με επιστολική

ψηφο) του 3ου μνημονίου Βαρουφάκη και η ΛΑΕ. Μπροστά απ' όλους, στην "κεφαλή" στο Σύνταγμα βρίσκονταν οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ.

Η συμμετοχή του πρώην κυβερνώντος κόμματος στην διαδήλωση και η σιωπηρή αποδοχή αυτής της συνθήκης επιβεβαιώνει πως οι πόρτες για την "δεύτερη φορά αφομοίωση" είναι ορθάνοιχτες. Αποδεικνύει την εγκληματική συνενοχή των "αντι-δεξιών μετώπων" και ξεσκεπάζει τις προθέσεις όσων μιλούν για την ανάγκη "να πέσει η κυβέρνηση": όχι προς όφελος μιας επαναστατικής ανατροπής αλλά προς όφελος του ΣΥΡΙΖΑ. Την πολιτική ευθύνη για αυτή την συνενοχή, την πολιτική ευθύνη για τα όσα θα αναλάβει να "εκτελέσει" στο μέλλον μια νέα κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, όταν πλέον η Ν.Δ. δεν θα μπορεί, θα την λουστούν.

Η παρουσία του ΣΥΡΙΖΑ στις κινητοποιήσεις ενάντια στο αντεργατικό νομοσχέδιο είναι μια συνθήκη ντροπιαστική για τον λαό και την εργατική τάξη που υπέστη επί 4.5 χρόνια διακυβέρνησης του μνημονιακού μορφώματος μια μαζική και άνευ προηγουμένου αφαίμαξη και οικονομική λεηλασία προς όφελος του κεφαλαίου και της συστημικής "σωτηρίας" από την κρίση. Είναι μια τεράστια κοροϊδία. Είναι επίσης μια ντροπιαστική συνθήκη για το οργανωμένο εργατικό κίνημα και τους φορείς του που δέχτηκαν απαντωτά χτυπήματα στα συνδικαλιστικά δικαιώματα και την απεργία κατά την θητεία του ΣΥΡΙΖΑ. Είναι ντροπιαστική για όλους τους λόγους του κόσμου η ύπαρξη καθεστωτικών μέσα σε μια ταξική-απεργιακή διαδήλωση.

Ως Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγίων Αναργύρων – Καματερού τις μέρες που προηγήθηκαν της απεργίας συζητήσαμε μαζί και με άλλους/ες συντρόφους/ισσες την

προοπτική να συγκροτήσουμε ένα αναρχικό μπλοκ, με την δέουσα διακρίσιμότητα (και επιθετικότητα) προς πρώην κυβερνώντες και επίδοξους λαϊκούς δυνάστες και με την κατεύθυνση που αρμόζει και είναι επιβεβλημένη σε αυτή την συγκυρία. Όμως οι αρνητικές εκτιμήσεις για την μαζικότητα και τα χαρακτηριστικά που θα προσλάβουν οι διαδηλώσεις σε συνδυασμό με την ελλιπή προετοιμασία για ένα τέτοιο μπλοκ, μας οδήγησαν στην απόφαση να κινηθούμε προπαγανδιστικά και παρεμβατικά και να επικεντρωθούμε για την ημέρα ψήφισης του εκτρώματος.

Εν τέλει ανοίξαμε ένα μικρό πανό με σύνθημα “Οι νεκροί του Σικάγο ζητούν δικαίωση – Μόνη λύση η Κοινωνική Επανάσταση” για κάποιο διάστημα πίσω από τα μη γραφειοκρατικά και κομματικά σωματεία βάσης και υποστηρικτικά ως προς αυτά, θεωρώντας ότι μέσα σε αυτό τον συσχετισμό δεν μπορούμε να εκπροσωπηθούμε πουθενά αλλού.

Στο τέλος της διαδήλωσης μια μικρή ομάδα συντρόφων/ισσων μας παρέμειναν στο Σύνταγμα για να αναρτήσουν το πανό με το οποίο πορευτήκαμε. Εκείνη την στιγμή ερχόταν το μπλοκ του πρώην κυβερνητικού κόμματος στελεχωμένο από βουλευτές, πρώην υπουργούς και τον πρώην πρωθυπουργό Τσίπρα πορευόμενο στην δεξιά λωρίδα της Βασιλίσσης Αμαλίας. Στην άλλη λωρίδα, περνούσε το μπλοκ της Ροσινάντε, πλάι-πλάι με το μπλοκ των κυβερνοτσιολιάδων.

Οι σύντροφοι/ισσες μας ακινητοποιήσαν το βαν του ΣΥΡΙΖΑ που ήταν στην κεφαλή του μπλοκ με τα μεγάφωνα, διέλυσαν τα μικρόφωνα τα οποία κατόπιν εκτοξεύθηκαν στην περιφρούρηση του συριζο-μπλοκ και διέκοψαν τις ομιλίες και τα συνθήματα που υπαγορεύονταν. Αίφνης η

περιφρούρηση των μνημονιακών επιχείρησε να επιτεθεί, ακολούθησε ολιγόλεπτη συμπλοκή από την οποία αποχώρησαν μετρώντας μόνο απώλειες και αδυνατώντας να προκαλέσουν έστω και την παραμικρή γρατζουνιά στους συντρόφους/ισσες μας.

Λίγη ώρα αργότερα, άτομο που νωρίτερα είχε βγει μέσα από το μπλοκ του ΣΥΡΙΖΑ για να υπερασπιστεί τον κομματικό εξοπλισμό, ακολούθησε τους συντρόφους/ισσες μας και διαμαρτυρήθηκε για χτύπημα που δέχτηκε, ισχυριζόμενος ότι είναι “ένας απλός ηχολήπτης”. Ακόμα και στο ενδεχόμενο που ο ισχυρισμός του ήταν αληθής, το χτύπημα που δέχτηκε ήταν αποτέλεσμα της δικής του στάσης και όχι προϊόν “άκριτης βίας”, “υπερβολικής έντασης της στιγμής” ή οποιουδήποτε άλλου κινήτρου που δεν έχει καμία σχέση με τα αξιακά χαρακτηριστικά του πολιτικού μας σχήματος. Ο συγκεκριμένος είχε κινηθεί επιθετικά, πλαισιωμένος από πολλούς σημαιοφόρους του ΣΥΡΙΖΑ και χτυπήθηκε λόγω της δικής του στάσης μέσα στα γεγονότα.

Άλλωστε, η επανεμφάνιση του “απλού ηχολήπτη” για να “ζητήσει εξηγήσεις” ήταν και πάλι πλαισιωμένη από στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ που από την μία ρωτούσαν τάχα έκπληκτοι “γιατί τον χτυπήσατε” και από την άλλη τόλμησαν να μας αποκαλέσουν μέχρι και “ασφαλίτες” (sic). Αυτό συνέβη μέσα στο μπλοκ της ΑΠΟ με το οποίο τυχαία διασταυρωθήκαμε στην Πανεπιστημίου αμέσως μετά την συμπλοκή. Γι’ αυτό και δεν ήταν πλέον δική μας η ευθύνη να ανοίξουμε το όποιο “μέτωπο” μέσα σε ένα άλλο μπλοκ. Απαντήσαμε στις ύβρεις των κυβερνοτσιολιάδων, τους ενημερώσαμε ότι θα τσακίζονται όποτε τολμούν να κατεβαίνουν στους δρόμους, αλλά δεν τους ξαναχτυπήσαμε. Μπορεί εύκολα να αντιληφθεί ο οποιοσδήποτε τι θα συνέβαινε σε ένα νέο γύρο σύγκρουσης με τα κομματικά μέλη του ΣΥΡΙΖΑ που αυτή

την φορά δεν θα διεξαγόταν με αριθμητικό συσχετισμό 100 εναντίον 5 αλλά σχεδόν ισόποσο. Κατά την γνώμη μας ήταν υπόθεση της περιφρούρησης της ΑΠΟ να διαχειριστεί τον συριζαίικο θίασο εφόσον αυτοί βρίσκονταν εντός του μπλοκ τους και κινιόντουσαν με άνεση μέσα σ' αυτό φωνάζοντας και βρίζοντας.

Θα επαναλάβουμε την πάγια και σταθερή θέση μας ότι κανένας αγώνας δεν μπορεί να είναι επιτυχημένος και πραγματικά “από τα κάτω” αν δεν περιφρουρείται πολιτικά από επίδοξους κατηλευτές και “εκλογικούς” διαμεσολαβητές. Κανένας αγώνας δεν θα ανοίξει τον δρόμο της επαναστατικής προοπτικής αν αφήνεται έρμαιο κεφαλαιοποίησης στις κάλπες. Καμία συμμαχία με την αριστερά (σοσιαλδημοκρατική, κομμουνιστική, “ακροαριστερή”) δεν θα βγάλει ευνοημένη την εργατική τάξη και τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα. Καμία συμμαχία με την αριστερά δεν θα ενισχύσει το αναρχικό κίνημα, όπως ποτέ στην ιστορία δεν το ενίσχυσε.

Εν κατακλείδι. Μέχρι την ψήφιση του αντεργατικού εκτρώματος μεσολαβούν λίγες μέρες. Είναι στο χέρι μας να προπαγανδίσουμε, να προετοιμάσουμε, να οργανώσουμε μια ημέρα δυναμικής μάχης και αγώνα και να μην αφήσουμε η μέρα ψήφισης να σημαδευτεί από κομματικά πανηγύρια. Να απαντήσουμε στην νέα επίθεση του κράτους και του κεφαλαίου με τον τρόπο που αρμόζει και τον τρόπο που φοβούνται. Όπως θα έλεγε και ο γερο-Κροπότκιν:

Με την φωτιά, με την πένα, με το τσεκούρι και το πιστόλι, ότι δεν ανήκει στην αστική νομιμότητα ανήκει σε εμάς.

16/6 Συγκέντρωση στο Σύνταγμα ενάντια στο αντεργατικό νομοσχέδιο

Παρά τις κυβερνητικές προσπάθειες για μια ημέρα-κηδεία και τα ανταπεργικά σαμποτάζ

Παρά την συνενοχή των ξεπουλημένων ηγεσιών του εργοδοτικού συνδικαλισμού.

Παρά τα σχέδια των πρώην κυβερνητικών του ΣΥΡΙΖΑ για μια κομματική φιέστα που θα εξαργυρωθεί στην κάλπη και θα ανοίξει δρόμους στα νέα μνημόνια.

Παρά τους μηχανισμούς του ΚΚΕ που προετοιμάζουν την ηγεμόνευση των κινητοποιήσεων.

Παλεύουμε για μια ημέρα μάχης και αγώνα.

Συμμετέχουμε οργανωμένα, μαζικά, δυναμικά στις συγκεντρώσεις ενάντια στο αντεργατικό νομοσχέδιο.

Να ακυρώσουμε τα σχέδια τους – Να απαντήσουμε όπως αρμόζει

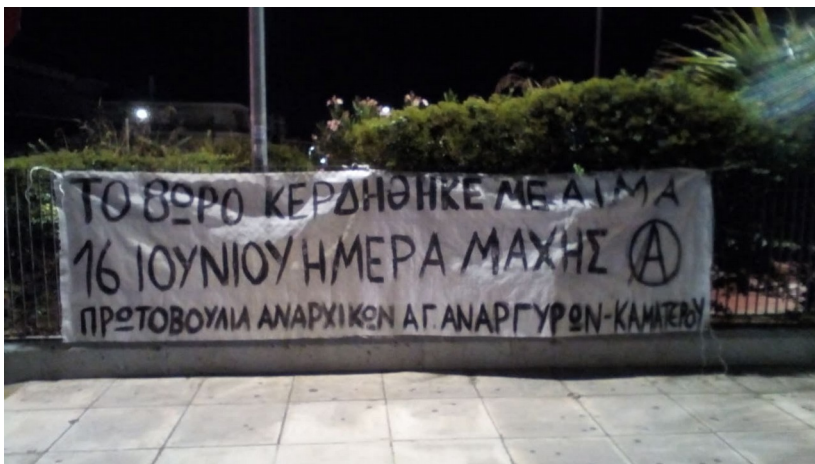
Τετάρτη 16 Ιουνίου 18.00 συγκέντρωση στο Σύνταγμα

Κάτω τα χέρια από το θωρο

Φωτιά στο κοινοβούλιο και τα υπουργεία

Μόνη λύση η Κοινωνική Επανάσταση

Παρεμβάσεις ενόψει της ψήφισης του αντεργατικού νομοσχεδίου

**16 ΙΟΥΝΙΟΥ
ΗΜΕΡΑ ΜΑΧΗΣ**

Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγίων Αναργύρων-Καματερού

**ΤΟ 8ΩΡΟ
ΚΕΡΔΗΘΗΚΕ ΜΕ ΑΙΜΑ**

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ/ΚΑΜΑΤΕΡΟΥ

Απεργιακή παρέμβαση στον σκλαβενίτη στο εμπορικό κέντρο escape

Τοπικά Ζητήματα

Για την έξωση οικογένειας προσφύγων από διαμέρισμα στο Ίλιον

Την Δευτέρα 12/07 πραγματοποιήθηκε έπειτα από απόφαση της ΜΚΟ “ΝΟΣΤΟΣ” έξωση οικογένειας προσφύγων από το διαμέρισμα που διέμεναν στον Ίλιον. Η έξωση της οικογένειας έγινε δια της βίας και με εκβιασμούς προς την μητέρα για το μωρό της, η οποία αρνούταν να φύγει από το σπίτι. Στην εκκένωση συνέδραμαν και αστυνομικές ομάδες του Α.Τ Ιλίου, οι οποίες έσυραν την οικογένεια με το μωρό στο τμήμα. Στην συνέχεια, οι μπάτσοι προσήγαγαν και 2 άτομα από τους αλληλέγγυους που συγκεντρώθηκαν στο τοπικό Α.Τ. Η συγκεκριμένη κίνηση από την “ΝΟΣΤΟΣ”, να πετάξει στον δρόμο την οικογένεια με την συνδρομή των μπάτσων, καταδεικνύει τον ρόλο της ΜΚΟ για την αντιμετώπιση των προσφύγων και των μεταναστών τους οποίους η ίδια διατείνεται πως “βοηθάει” και αντανακλά το γενικότερο κάδρο λειτουργίας των ΜΚΟ καταρρίπτοντας το “ανθρωπιστικό προφίλ” που θέλουν να προβάλλουν.

Η ανακοίνωση, μάλιστα, των караγκιόζηδων της διοίκησης της ΝΟΣΤΟΣ πως “αναγκάστηκαν με βαριά καρδιά και έπειτα από μεγάλες προσπάθειες” να κάνουν την έξωση στην οικογένεια αποδεικνύει τον βρώμικο και υποκριτικό προφίλ που θέλει να πουλήσει η ΜΚΟ. Ο ρόλος της “ΝΟΣΤΟΣ” και λοιπών ΜΚΟ που ξεπλήδωσαν σαν τα μανιτάρια την περίοδο της αύξησης των προσφυγικών και μεταναστευτικών ροών προς την Ελλάδα είναι γνωστός και

δεν είναι άλλος από το να ακολουθούν και να συνδράμουν αποφασιστικά στην κρατική πολιτική που θέλει του πρόσφυγες και τους μετανάστες “αόρατους”, είτε κλεισμένους σε κέντρα κράτησης είτε στον αστικό ιστό σε μόνιμο καθεστώς υποτίμησης και εκμετάλλευσης της φτηνής εργασιακής τους δύναμης, όταν και εάν αυτή είναι παραγωγικά χρήσιμη και αναγκαία για τα αφεντικά.

Οι ΜΚΟ που κατά τα προηγούμενα χρόνια απορρόφησαν ένα μεγάλο μέρος των κονδυλίων από την Ε.Ε για την “διαχείριση του μεταναστευτικού” είναι συνεργοί στον εγκλεισμό και στην εγκληματική κρατική διαχείριση χιλιάδων προσφύγων και μεταναστών στα κέντρα κράτησης, τα σύγχρονα κολαστήρια της αστικής δημοκρατίας. Είναι οι ίδιοι που δεν θα διστάσουν να εφαρμόσουν κατ’ εντολή κατασταλτικά μέτρα προς τους πρόσφυγες όταν τα κονδύλια θα σταματήσουν να ρέουν, όπως μαρτυρούν και οι βίαιες εξώσεις σαν αυτή στο Ίλιον. Αυτός είναι ο “ανθρωπισμός” που υπηρετούν, αυτή είναι η κρατική “φιλανθρωπία” είτε έχει αριστερό είτε δεξιό προσωπείο.

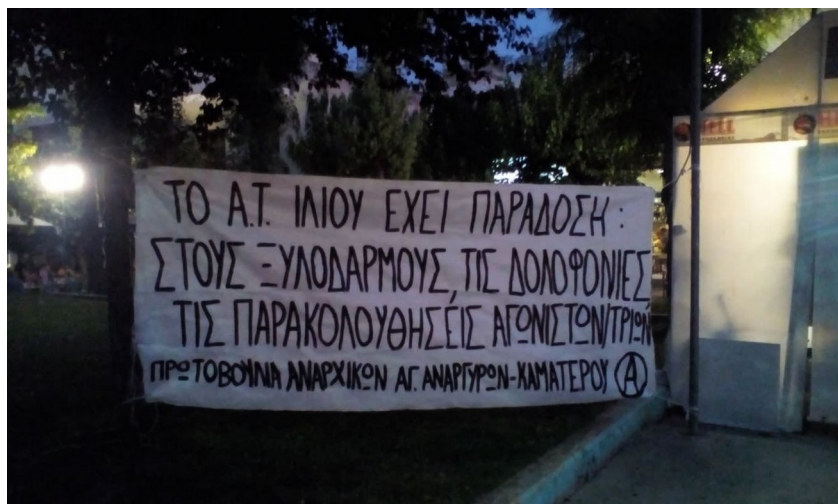
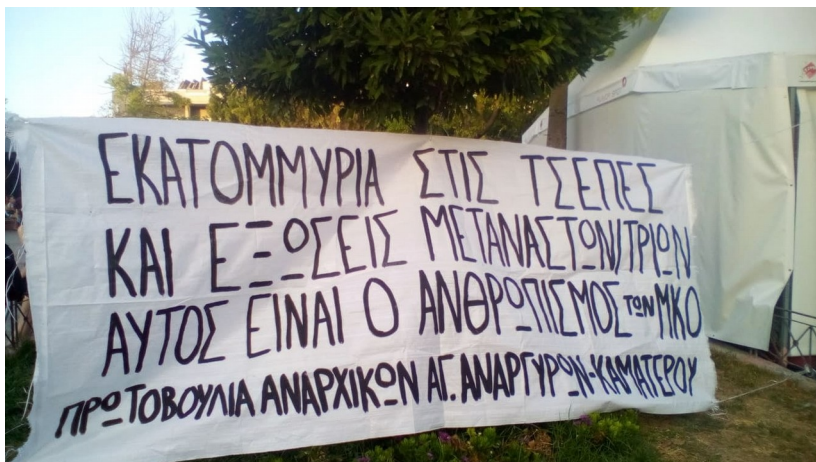
Η διοίκηση της ΝΟΣΤΟΣ και ο πρόεδρος της Λεσγίδης, έχουν φροντίσει να κάνουν γνωστό τον “ανθρωπισμό” τους και στους εργαζομένους της ΜΚΟ οι οποίοι έχουν επανειλημμένα καταγγείλει τόσο τις καθυστερήσεις πληρωμών, τις συνθήκες εργασιακής ανασφάλειας που βιώνουν με τρίμηνες συμβάσεις εργασίας που συχνά αναστέλλονται, τις ξαφνικές απολύσεις όσο και τα ελλιπή μέσα που τους δίνονται για να παρέχουν τις υπηρεσίες τους στους πρόσφυγες-μετανάστες και τις κακές συνθήκες που αντιμετωπίζουν αυτοί στους ξενώνες και τα διαμερίσματα που διαμένουν τα οποία έχουν βασικές ελλείψεις.

Χαρακτηριστική και γνώριμη είναι και η συνεργασία ΜΚΟ και αστυνομικών δυνάμεων για την βίαιη έξωση της οικογένειας. Η κατασταλτική κρατική πολιτική για τον προσφυγικό και μεταναστευτικό πληθυσμό, ανθρώπων κατατρεγμένων που φεύγουν από την δίνη των πολέμων που δημιουργούν οι κρατικές και καπιταλιστικές συγκρούσεις, και χρίζονται εδώ ως “δημόσια απειλή”, έχει πολλούς οδυνηρούς σταθμούς: τον στρατό στα σύνορα του Έβρου, τις βουλιαγμένες βάρκες στο Αιγαίο, το στοίβαγμα στα κέντρα κράτησης, την βία και τις δολοφονίες σε Α.Τ από τους ένστολους ψευτόμαγκες του κράτους. Παράδοση σ’ αυτές τις πρακτικές, με ξυλοδαρμούς μεταναστών που έχουν οδηγήσει σε αυτοκτονίες, όπως στην περίπτωση του Λεωνίδα Καλτσά το 2007 έχει και το Α.Τ του Ιλίου. Τότε, έλαβαν την απάντηση που τους άξιζε, με πολιορκία του Α.Τ. και με την συμβολή της γειτονιάς που πετροβολούσε και πετούσε απ’ τα μπαλκόνια γλάστρες εναντίον των αστυνομικών δυνάμεων.

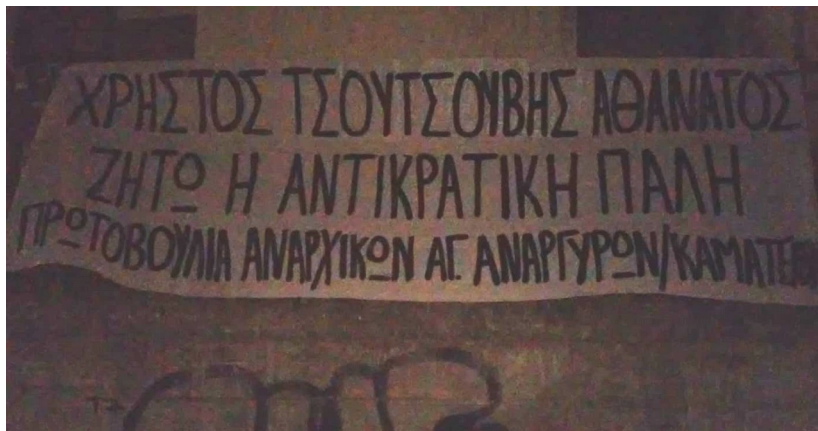
Τα ένστολα καθίκια έχουν βαμμένα τα χέρια τους με πολύ αίμα και σε κάθε επιθετική κίνηση απέναντι στα ταξικά μας αδέρφια, τους πρόσφυγες και τους μετανάστες θα μας βρίσκουν απέναντι τους. Σ’ αυτόν τον αγώνα, πιστεύουμε πως πρέπει όλοι να λάβουμε θέσεις μάχης στο πλάι των πιο υποτιμημένων ανθρώπων της τάξης μας, κατανοώντας πως ο πραγματικός κίνδυνος και ο κοινός μας εχθρός είναι οι λακέδες του κράτους και του κεφαλαίου που σπέρνουν τον πόνο και την φτώχεια.

**Με τους/τις μετανάστες/ριες είμαστε μαζί
επαναπροώθηση σε μπάτσους και ναζί**

**Κανένας/καμία μόνος/μόνη
στα χέρια του κράτους**

Πανό για τον Χ. Τσουτσουβή στον δρόμο που έπεσε μαχόμενος

15 Μαΐου 1985. Το Γκύζη κάτι μας θυμίζει.

Εμάς και όχι στους μπάτσους. Οι δικοί μας νεκροί δεν είναι αναλώσιμοι, δεν είναι αριθμοί, δεν μπαίνουν σε αναλογίες, δεν ξεχνιούνται ποτέ. Οι πεσόντες του κοινωνικού και ταξικού πολέμου είναι αθάνατοι. Η μνήμη τους συνοδεύει τους αγώνες του σήμερα, βρίσκεται μέσα στις μάχες, στα προτάγματα, στους επαναστατικούς σχεδιασμούς για την ανατροπή του καπιταλισμού και του κράτους. Είναι παρόντες κάθε στιγμή.

**Τιμή για πάντα στο μέλος της Αντικρατικής Πάλης
Χρήστο Τσουτσουβή**

Ζήτω η Κοινωνική Επανάσταση

Καφενείο/bar οικονομικής ενίσχυσης & έκθεση εντύπου. 4/6 στην φιλοσοφική σχολή

Παρασκευή 4/6 | από τις 17:00

**στο Αναρχικό στέκι Φιλοσοφικής
στον 8ο όροφο της Φιλοσοφικής Σχολής - αιθ. 819
(Πανεπιστημιούπολη Ζωγράφου)
Πρόσβαση με τα λεωφορεία: 608,220,221**

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ Α.Γ. ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ-ΚΑΜΑΤΕΡΟΥ

**Party οικονομικής ενίσχυσης. 31/7 στο
Γεωπονικό Πανεπιστήμιο**

PARTY

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ

Σάββατο
31/7 | 22:00

post punk
new wave
dark wave
synth
techno

Γεωπονικό Πανεπιστήμιο
Ιερά Οδός 86

Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγ. Αναργύρων-Καματερού

*Με την φωτιά, με την πένα, με το τσεκούρι
και το πιστόλι, ό,τι δεν ανήκει στην αστική
νομιμότητα ανήκει σε εμάς.*

- Πιοτρ Κροπότκιν

Επικοινωνία: protaanka@espin.net

Ιστότοπος: protaanka.espinblogs.net

